



PARTİNİN SESİ

Sayı:97
Temmuz
Ağustos
2019

MARKSİST LENİNİST KOMÜNİST PARTİ MERKEZ YAYIN ORGANI

Bayram, Taylan Ve Hıdır Yoldaşların Anıları, Yarattıkları Değerler Ve İdealleri Mutluluk, Onur Ve Savaşım Gücümüzdür!



Partimizin Merkez Komitesi ve Kürdistan Örgütü üyesi, zaferler kuşağının önder temsilcisi Bayram Namaz/Baran Serhat, parti üyemiz ve FESK-Kürdistan Kır Birliği Komutanı Taylan Kutlar/Adil Yıldırım, parti üyemiz ve FESK-Kürdistan Kır Birliği gerillası Hıdır Çallı/Özkan Aslan yoldaşlar faşist sömürgecilikle yürüttüğümüz amansız savaşında ölümsüzleşirken, MLKP'nin devrimci iradesini biletiler, ihtilalci kararlılığını pekiştirdiler, feda ruhunu güçlendirdiler.

Sf. 2'de

BAŞYAZI

Devrimcilik Dışında Özgür Bir Hayat Yoktur

Devrimci savaşımın ve partili yaşamın tek tek bireylerden istediği, özverili veya kendinden vermede cömert olma, kişisel olandan değil kolektif olandan hareket etme, milyonların onurunu yüreğinde taşıma, yeni bir dünya uğruna savaşımın dışındaki tüm hayat biçimlerinin allanmış pullanmış kölelik olduğu gerçeğini kılavuz edinme nitelikleriyle donanmak, kapitalist dünyada özgür yaşamının temel koşuludur.

Sf. 3'te

İÇİNDEKİLER

Başyazı: Devrimcilik Dışında Özgür Bir Hayat Yoktur.....	3
Poliste, Mahkemede Ve Hapishanede Faşizme Direniş.....	5
Sorumluluk Almanın Ateşleyici Ve Dönüştürücü Devrimci Gücü.....	8
Yatağına Sığmaz Bir Nehir.....	11
Kapitalizme, Faşizme, Sömürgeciliğe, Erkek Egemen Sisteme Boyun Eğmeyeceğiz.....	12
Savaş Ve Savaşçı Diyalektiğinde Komutanın Anlamı.....	15
Erkek Egemenliğine Karşı Mücadelede Cins Bilinçli Kolektif Özneleşme.....	17
Açıklamalar.....	19



YA ZAFER YA ÖLÜM

Baran yoldaş, 30 yıl, Adil yoldaş 23 yıl, Özkan yoldaş 14 yıl devrim için savaştılar.

Onlar, bütün bu yıllar içinde Türkiye ve Kürdistan devrimini örgütlemek için var güçleriyle mücadele ettiler. Yerüstünde, yeraltında, kentte ve dağda devrimci görevler omuzladılar. Rojava devriminin savunulmasında öncü bir kararlılık sergilediler. Faşist politik islamcı, ırkçı, işkenceci, tecavüzcü daiş'in yenilgiye uğratılmasında cesaretleri, kararlılıkları ve emekleriyle ışıldadılar. Güney Kürdistan dağlarında nefeslendiler. Şengal'le kucaklaştılar. Dersim dağlarında faşist sömürgeci düşmana meydan okudular.

Baran Serhat yoldaş 14, Adil Yıldırım yoldaş 10 hapisane yılını başı dik yürüdüler. Zindanı devrimci eğitimlerini sürdürdükleri, savaşımın sonraki dönemine hazırlandıkları bir okula dönüştürdüler.

Devrimci mücadelenin ve komünist öncünün güçlü ve zayıf, iddialı ve krizli, parlak ve sönük zamanlarını yaşadılar. Tüm bu dönemlerde partiye, ideallerine sınırsız bağlı kaldılar. Kendileriyle ilgili sorunları işçilerin ve ezilenlerin yaşadığı korkunç sorunlardan daha mühim, daha kıymetli görmediler. Kendilerini dünyanın merkezi sanma burjuvalığına kapılmadılar. Kolektif veya bireysel zorluklara, sorunlara, başarısızlıklara boyun eğmediler. Her çetin muharebeden sonra daha büyük kavgalara bilendiler. Yalnızca akıllarıyla değil, yürekleriyle de dövüştüler. İstanbul'dan Adana'ya, Rojava'dan Dersim'e değişik alanlarda, bunun partiye güç katan örneklerini yarattılar.

Yoldaşlar!

Kimi insanlar yaşarken ölürlər. Bunlardan bazıları emeklerine kan doğrayacak, anılarını kirletecek kadar kokuşur.

Kimi insanlar yeniden doğarlar ölümlerden. Anıları dört mevsim çiçeklenir.

Kimi mezarlar ebediyen susar.

Kimi mezarlar sonsuza değin gürül gürül konuşur.

Bayram, Taylan ve Hıdır yoldaşlar, adanmış devrimcilik ve feda ruhuyla yücelttikleri bir yaşamın en keskin dönemecinde yeniden doğdular ölümlerden. O yüzden ölümsüzdürler. O yüzden mezarları sonsuza değin konuşacak. O yüzden birer güç kaynağı, birer ışık, birer yol gösterici olacaklar en karanlık zamanlarda.

Yoldaşları olmanın mutluluğuyla savaşımından öğreneceğiz.

Yoldaşları olmanın onuruyla dövüşeceğiz.

Yoldaşları olmanın bilinciyle devrimi örgütlemek için tüm güç ve yeteneklerimizi adayacağız.

Bayram, Taylan ve Hıdır yoldaşların hesabını sormak, ideallerini yüksekte tutmak, büyük emekler verdikleri, kanlarıyla canlarıyla savundukları partimizi gözbebeğimiz gibi korumak için birer ateş topuna dönüşeceğiz.

Faşist düşman iyice duysun diye bir kez daha haykırıyoruz: ya zafer ya ölüm!

B A Ş Y A Z I

Devrimcilik Dışında Özgür Bir Hayat Yoktur

Devrimci savaşımın ve partili yaşamın tek tek bireylerden istediği, özverili veya kendinden vermede cömert olma, kişisel olandan değil kolektif olandan hareket etme, milyonların onurunu yüreğinde taşıma, yeni bir dünya uğruna savaşımın dışındaki tüm hayat biçimlerinin allanmış pullanmış kölelik olduğu gerçeğini kılavuz edinme nitelikleriyle donanmak, kapitalist dünyada özgür yaşamının temel koşuludur.

Bu donanım, bireye dünyayı tüm çıplaklığıyla görme yeteneği kazandırır. Kainata, hayata, insana, topluma burjuva ideolojik hegemonyanın dışından bakma, anlama ve kavrama bahtiyarlığı sağlar.

Burjuva devlete, onun ideolojik ve siyasi kölelik yasalarına meydan okumak, ister devrimci bir partide, ister bir devrimci isyan ordusunda, ister küçük bir gerilla grubunda egemen sistemin sınırları dışında yaşamak, düzen kişiliğinden kopuş, kendinde “yeni insan”ı inşa etme yolunu açar. Kapitalist sistemin bireylerde ürettiği bencillik, kişisel çıkarıcılık, bireysel rekabet zihniyetinden, kültüründen, ahlakından özgürleşme yoludur bu. İnsanın hem düşüncelerde, hem de duygularda tamamlanması, bilinçli bir çabayı, kendini eleştirme, öğrenme ve yenilenme gücünü, emeğini gerektirir. Örgütlü mücadele ya da devrimci savaşım bu kopuşun topağı, bu yürüyüşün oksijenidir.

Dayanışma, paylaşma, yoldaşlık, kendinden verme, başkalarının mutluluğuyla mutlu olma hattından, kapitalist mülkiyet dünyasının ürettiği bencillik ve bireyciliklerin irili ufaklı birer kölelik zinciri olduğu bilinciyle hareket etmenin doğallaşmasına, özgürlüğün daha derin bir kavranışına akan düşünsel ve ruhsal gelişim, bireyin devrimciliğinin güçlenmesini, berraklaşmasını, kapitalist dünyayla uzlaşmaz, bağdaşmaz bir nitelik kazanmasını sağlar.

O yüzden, zihniyette, duyguda, gündelik ilişkilerde ve eylemde devrimci ferahlık, devrimci berraklık kazanmış devrimcilerin, kimi güçlü insani özellikler ve incelikler bakımından birbirine benzemesi, dünyanın değişik ülkelerinden ölümsüzlere dair anlatılarda bu “benzeyiş”in tüm canlılığıyla karşımıza çıkıvermesi bir tesadüf değildir. Abartısızdır. İnsana inacin haklılığının kanıtıdır.

Tüm bu gelişim, kapitalist toplumun her dakika yeniden üretilen ve “insan insanın kurdudur” ifadesinde özetlenen insan ilişkileri gerçekliği altında sağlandığı için, çoğunluğa “akıllıca” görünmez. “Çıkarını bilmemek” veya “enayilik” sayılır. Öyle ki, özgürlüğe cesaret edemeyenler, köle çoğunluğun bir parçası olanlar, devrimciye, “bu halk için bunca özveriye değmeyeceği” nasihatı vermekte epey eli açıktır. Yeni insan yürüyüşü salt bu “geri dönüş” teşvikçilerine rağmen değil, daha önemlisi, etkin ve iradi bir “geri döndürücü” olarak burjuva devletin saldırılarıyla mücadele içinde sürer.

Faşist sömürgeci devlet, devrimciliği seçen, örgütlü yaşam ve kolektivizm içinde yeni insan niteliğini geliştiren, böyle bir yoldan özgür yaşamı kazanan işçinin, kadının, emekçinin, aydının, öğrencinin, yoksulun, sanatçının, burjuva topluma yeniden boyun eğmesi, esaret yaşamına geri dönmesi için tüm imkanlarını seferber eder. Gözaltı saldırıları, işkence, hapisane, katliam, işten, okuldan attırma ve psikolojik savaş en gözde silahlarıdır. Bir yandan öncü iskelete darbeler vurarak, bir yandan da psikolojik savaşla bireysel ve kolektif umutsuzluk, irade kırılması yaratarak, bu imkanların işe yarayacağı en elverişli koşulları oluşturmaya çalışır.

Devrimcilik, yeni insan olma yönünde derinleştirilmez, yetkinleştirilmez, yeniden üretilmezse, halkla duygu ve düşünce bağı koparılırsa, hangi sözlerle ambalajlanırsa ambalajlansın kendinden bakmaktan ibaret tercihler esas alınır, hayatın ve mücadelenin olağan veya olağandışı zorlukları, krizleri, bireyi burjuva rejim ve burjuva toplumun çerçevesini çizdiği yönde bir geri dönüşe iter.

O yüzden, eski devrimciler kadar, eskimiş, “bırakmış” devrimciler de gerçekliğin bir parçasıdır. Bu “bırakma”da meşru olan, güzel olan, onur kazandırıcı olan, anlayış gösterilecek olan hiçbir şey yoktur. Çünkü “bırakılan”, sözcükler, bir ideolojik, siyasi söylem değil, bir yaşam tarzı, bir insani değerler bütünüdür. Geleceğin toplumuna ait ilişki biçimlerinden egemen ilişki biçimlerine geri dönüştür. Fark, sosyalist inşa sürecinde Kızıl Cumartesi işçileriyle, tahılını stoklayan zengin veya küçük köylünün pratiğindeki kadar ayrı dünyalara aittir. Örgütlü devrimci mücadeleden bireysel burjuva toplum yaşamına geri dönenlerin çoğunun bir dönem sonra kişilik itibarıyla tanınmaz hale gelişleri bunun ifadesidir.

Somut örneklerle indirgenmeden veya genel bir değerlendirmeye söylersek, devrimcilikten geri dönüş ağır bir yenilgidir. Ağır da olsa, bir insanın (ve bir partinin, bir gerilla grubunun) yenilginin altından kalkması, yenilgiye yenilmemesi tamamen olanaklıdır. Bu olanağın gerçeğe dönüşmesinin birinci koşulu, bireyin tüm cesaretini toplayarak yenilgiye yenilgi demesi, gerçeğe yüzleşmesidir. Ancak ondan

sonra, yenik düşmeye yol açan zayıflıklarıyla, gerilikleriyle, gerileme kaynaklarıyla bir mücadele başlatabilir. Bu en azından, bireye belirli değerlerle hareket etme, ruhsal yıkıma uğramama, kişiliğini tanınamaz hale getirmeme olanağı sağlar.

Devrimciliğin ağırlaşan zorluklarını taşıyamadığı ya da bireysel özlemlerle devrimci çalışmanın gerekleri arasında bocalayıp, bireysel özlemlerine (tehlakesiz bir yaşam, çocuk sahibi olma, sanatçılık, belirli bir mesleği yapma, yazarlık, aile düzeni kurma, küçük burjuva yaşam tarzı-zevkler) teslim olduğu veya moral bozukluğu yolundan umut kırılmasına uğradığı ve iç enerji üretmediği için devrimcilikten vazgeçip bir demokrat olarak var olmaya yönelenler, “geri dönüş”lerini meşrulaştırmak uğruna yalana, çarpıtmaya dayalı dedikodular yapmadıkları, devrime, mücadele yürüten güçlere ve partiye karşı saygılı, dost bir pratik sergiledikleri, belirli değerlere bağlı kaldıkları ölçüde, yenilginin üstesinden gelme olanağını elde tutacaklardır. O durumda, ilkeli, içtenlikli bir ilişkilenişin muhatabı olacaklardır.

Devrimcilikten geri dönenlerin kimileri iflah olmaz bir küçük burjuva bireyciliğinin, mülkiyet hırsının, rezil bir bencilliğin kölelerine dönüşürler. Bunlar düzenle bütünleşmeyi, tüm yetenek ve bilgilerini düzenin nimetlerinden yararlanmak için seferber etmeyi, devrimci çalışmada oluşturulmuş tanışıklıkları bireysel çıkar kapısına dönüştürme arayışını ahlak edinirler. Birçoğu değerlerini hızla tüketmekte yüksek tempodur. Sahtelik yeni kişilik özelliklerinde baş köşeye oturur, dünyanın en yüksek politik otoriteleri olma tahtına kurulur, mide bulantısı yaratacak bir lafazanlığın temsilcisi olurlar. Onların pek az bir kısmı, utanma duygusunun yardımıyla kendine çeki düzen verebilir. Çoğunluğu, devrimci fikirlerle hiç tanışmamış, dünyaya devrim ışığıyla hiç bakamamış, düzen ideolojisinin etkisi altındaki “sıradan” işçilerin, emekçilerin belirli halk değerleriyle bağlı olarak sergileyecekleri tutumları, fedakarlıkları sergileyemez. Böyleleri, bir dost selamı, bir dost gülüşü bile hak etmezler.

Devrimcilikten geri dönenlerin bir kısmı ise, egemenlerin kadrosuna, faşist işkencecilerin, kelle ve kulak avcılarının suç ortağına, bir karşıdevrimciye dönüşür. 1920'lerden, özellikle de 12 Eylül 1980'den günümüze bu konuda da yeterince örnek var. İşçi sınıfının ve ezilenlerin önünde tüm suçlarını ve suç ortaklarını ortaya koymadıkları, işbirlikçilikten koptuklarını pratikte göstermedikleri sürece, düşman hakkında ne düşünülüyor, ne hissediliyor, ne hayal ediliyorsa, tümü bu karşıdevrimcileşmiş insan müsveddeleri için de geçerlidir. Devrimin namluları ölümlerine kadar peşlerinde olacaktır.

Devrimcilikten Kopmayı Veya Geri Dönüşü Meşrulaştırmak Ahlaksızlıktır

Geri dönüş teslimiyettir. Geri dönen her ne “kazanıyorsa”, tümü de kendisiyle ilgilidir. Amacı kendisidir. Riskli, sıradışı, deyim yerindeyse “sigortasız” bir hayattan kurtulmuştur! Hapishaneye girme tehlikesinden, ölüm tehlikesinden kurtulmuştur! İşçiler ve ezilenler için kişisel zevklerinden vazgeçmekten kurtulmuştur! Aydın veya sanatçı yeteneklerini metaya dönüştürememekten kurtulmuştur! Bütün anneler, çocuklar veya aileler adına annesini, çocuğunu ya da ailesini “ihmal etmek”ten kurtulmuştur! Örgütlü yaşamın, kolektivizmin gerektirdiği disiplinden, sorumluluklardan kurtulmuştur! Sabah erken kalkmaktan, gece yarısına kadar emek harcamaktan kurtulmuştur! Mesleğini yapamamaktan, meslek imkanlarını ve gelirlerini kişisel kullanamamaktan kurtulmuştur! Devrimci savaşımın özveri gerektiren, emek ve sabır gerektiren militanlığından kurtulmuştur! Aile, eş, dost imkanlarını bireysel kullanamamaktan kurtulmuştur! Sinir sistemini yoran değişik zorluklardan kurtulmuştur! Ölümsüzleşen yoldaşları, tutsak ve gazi yoldaşları karşısındaki sorumluluklarından kurtulmuştur!

Karşılığında kapitalist dünyaya, burjuvaziye, faşizme, emperyalizme karşı savaşımdan vazgeçmiştir. İşçilerin, kadınların, yoksulların, ezilen ulus ve ulusal toplulukların yaşadıkları acılara, içine itildikleri insanlık dışı duruma karşı verilen her günlük mücadeleden, onun devrimci bir rotada yürütülmesinden vazgeçmiştir. Sömürücülere, halk düşmanı militarist güçlere, toplumsal eşitsizlik ve adaletsizliklerin, göçmen ölümlerinin, kitle kıyımlarının, işkencelerin, işsizliğin, yoksulluğun sorumlularına güçlü bir nefret duymak, insan ilişkilerinde bireysel çıkar yönlendiriciliğinden, onun koşulladığı sahteliklerden özgürleşmek, insani inceliklerden büyük bir mutluluk duymak ve bütün bunları yaşam tarzında ve eyleminde cisimleştirmekten vazgeçmiştir. Faşist düşmanın ezmek, yıkmak, yok etmek istediğini yaşatmak, büyütme, zafere hazırlamak için emeğini, yeteneklerini, olanaklarını sunmaktan vazgeçmiştir. Yoldaşıktan vazgeçmiştir.

Bunlarda haklı olan, zorunlu olan, ahlaki olan, anlayışla karşılanacak, meşruluk taşıyan hiçbir şey yoktur.

Geri dönen, fakat düşmana düşman gözüyle bakmaya devam eden, düzenle bütünleşmekten, devrimci yaşamda edindiği değerlerini kaybetmekten korku duyan, devrimci savaşıma, halk sevgisine, kolektivizme saygı ve hayranlık beslemeyi sürdüren hiçbir birey, devrimcilikten geri dönüşü meşrulaştırma yönelimine asla girmemeli, kimseden de geri dönüşü meşru görmesini beklememelidir. Bu, hangi düzeyde, cürette ve biçimde gerçekleşeceğinden bağımsız olarak, yeniden ayağa kalkışın temel koşuludur.

Kapitalist emperyalist dünyada devrimcilik dışında özgür bir hayat yoktur.

Poliste, Mahkemede Ve Hapishanede Faşizme Direniş

Gözaltındasınız, faşist siyasi polisin karargahındasınız. Veya tutsaksınız, hapishanede faşist tecrit kuşatması altındasınız. Ya da mahkemedesiniz, faşist şefin savcısı, hakimleriyle yüz yüzesiniz. Bu fiziki esaret durumlarında, tüm duygu ve düşüncelerinizi faşizme karşı direnişin gereklerine, anın bu onurlu görevine odaklayacaksınız.

Faşist politik islamcı diktatör, devrimci parti ve örgütlere, Kürt ulusal demokratik hareketine, antifaşist mücadele dinamiklerine, elindeki bütün araçlarla ve gemi azıya almışçasına saldırıyor. Direnen öncü güçlerin iradesini kırmayı, işçi sınıfı ve ezilenlerin ileri bölüklerinde umutsuzluğu ve boyun eğişi hakim kılmayı, onu tahtından edecek birleşik bir halk ayaklanmasının imkanlarını ortadan kaldırmayı hedefliyor. Polis, zindan ve mahkeme üçlüsünde somutlaşan faşist devlet terörü, yığınsal bir korku, yılgınlık ve itaat üreticisi olarak, hiç kuşkusuz, bin odalı sarayda sürülen saltanatın başlıca dayanağını meydana getiriyor.

Karakollar yeniden birer psikolojik ve fiziksel işkence üssüne dönüşmüş durumda. Hatta süresi haftaları ve ayları bulan yasadışı işkenceli sorgular tekrar gündemleşiyor. Hapishanelerde günlük baskılar, hak gaspları ve tecrit uygulamaları doludizgin gidiyor. Uzaktan kumandalı mahkemeler ise sesini yükselten hemen herkesi tutuklamakta, ceza üstüne ceza kesmekte duraksamıyor. Devrimci militanın, grevci işçinin, ulusal hakkını dillendiren Kürdün, özgürlük isteyen kadının veya öğrencinin, dahası sadece eleştirel tweet atan muhalifin yolu, artık neredeyse istisnasız olarak, karakoldan, mahkemeden ve zindandan geçiyor.

Bu faşist devlet terörü gerçeği, partinin her üyesinden ve her taraftarından, mücadelenin ağırlaşan bedellerini tam bir kararlılıkla göğüslemesini, cesaret ve özveri çitasını yükseltmesini, poliste, hapishanede ve mahkemede direniş, onur ve özgürlük değerlerini ikirciksiz savunmasını talep ediyor. Devrimin feda bölüğü olarak eylemini gerçekleştiren partinin mayasındaki adanmışlık ve feda ruhu, partili devrimcilerin faşist zulüm merkezlerinde baş eğmez bir duruş sergilemelerini gerektiriyor.

Direnme ve baş eğmemek, komünist birey için, hem işçi sınıfı ve ezilenlere mücadele cesareti, direnme cüreti ve zafer umudu aşılama ifadesini bulan öncü sorumluluğunun kesin bir şartı, hem de devrimci amaçları doğrultusunda kendini gerçekleştirmesinin, kendi devrimciliğini yeniden üretip geliştirmesinin somut bir düzeyidir. Öncü, ancak öncülük misyonunu pratik biçimlerde yerine getirdiği ölçüde, öncü niteliklerini yeniden ve yeniden üretebilir. Öncü direndiği ölçüde, kitle de direnme azmi geliştirebilir. Onuru ve özgürlüğü her şeyden üstün tutma iradesi bükülmediği ölçüde, komünist bireyin devrimci nitelikleri sınırsızca güçlenebilir.

Gözaltında, hapishanede ve mahkemede karşı karşıya gelen, düpedüz iki karşıt sınıf, iki karşıt amaç, iki karşıt ahlak, yani birbirine düşman iki dünyadır. Bir tarafta, tüm adaletsizliği ve zalimliğiyle, olanca saldırganlığı ve çürümüşlüğüyle sermayenin faşist düzeni durur. Diğer tarafta, işçi sınıfı ve ezilenlerin onurlu ve özgür bir gelecek ideali, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi vardır. Polisten savcılığa, gardiyanlıktan hakimliğe kadar tüm kurumlar faşist düzenin farklı roller üstlenmiş bekçileridir. Devrimci militan ise, faşizmin bekçileri karşısında adeta özgürlüğün kişileşmiş hali, işçi sınıfı ve ezilenlerin sosyalist geleceğinin timsalidir.

Komünistin, bu kurumları ve kişileri sınıfsal ve siyasal düşmanları olarak görmediği her durum, düşman algısındaki bozulmayla, ideolojik duruştaki bulanıklaşmayla, devrimci ideallere bağlılıktaki gevşemeyle özdeşleşir. Gözaltında, mahkemede veya hapishanede bu iki dünyanın karşıtlığı gerçeğinden, özgürlüğün kolektif saflarının temsilcisi olarak tavır sergileme görevinden hareket edilmediğinde, bireyci kaygı ve kurgulara, “ben”i karşılaşılan zorluktan kurtarma hesabına kapı aralanır.

Fakat, işçilerin ve ezilenlerin kitlesele kahramanlığını ve cesaretini örgütlemeye soyunanların, direnişte ve cesaretle tam da bir adım önde olmaları gerektiği anda, tereddüde kapılmalarının, “ben”i öne geçirmelerinin devrimci öncülükle bağdaşmayacağı açıktır. Gözaltından çabucak

çıkma, işkenceye maruz kalmamak, mahkemeyi tutuklanmadan atlatmak, hapishaneden bir an önce tahliye olmak, dosyayı en hafif cezayla ya da cezasız kapatmak düşman karşısındaki tavrın bireysel motivasyon unsurları oluyorsa, devrimciliğin içine irade aşındırıcı bir ideolojik kemirgen yerleşmiş demektir. Karakoldaki “iyi polis”, hapishanedeki “anlayışlı müdür” ya da mahkemedeki “dengeli yargıç” üzerine bireysel hesaplar yapılmaya başlanıyorsa, direniş kararlılığını ve feda ruhunu kötürümleştiren bireyci kendini koruma mikrobunun komünist militana bulaşmış olduğunun göstergesidir bu. Duyguda ve düşüncede egemenleşen kendini koruma ve kendini yaşama dürtüsü ise önce iradesizleşmenin, ardından direngenlikte çözülmenin ve faşist düşmanın iradesine boyun eğmenin potansiyel dayanağıdır. Bunun içindir ki, fiziksel veya psikolojik işkence, hapishane tehdidi veya pratiği, hemen her zaman, devrimcide kendini koruma dürtüsünü hortlatmaya odaklanır.

İster örgütsel açıdan en deneyimli olanlarımızı, isterse kişisel devrimci tarihi en kısa olanlarımızı düşünelim, faşist düşmanla yüz yüze geldiğinde direnmek her komünistin tartışmasız görevidir, onun komünist olarak varoluşuna özgü bir gerekliliktir. Dolayısıyla gözaltı, işkence, mahkeme ve hapishane, komünistin kendine, kendi rahatına, kendini koruma önceliğine göre yaklaşım savuşturacağı olağanüstü zorluklar değil, toplumsal ideallerine ve devrimci değerlerine en sıkı bağlılıkla, partisine ve yoldaşlarına en derin güvenle, düşmanlarına en büyük nefretle yaklaşacağı olağan direniş uğraklarıdır. Bu uğraklarda karşısına çıkanların sömürücüler, zorbalar, asalaklar ve çürümüşler sürüsü olduğu, kendi örgütlü varoluşunun ise bütün bunlardan toplumsal kurtuluş amacıyla anlam kazandığı gerçeği, komünist bireyin düşüncelerine ve duygularına tüm berraklığıyla, tüm derinliğiyle işlemelidir.

Polisin yaptığı psikolojik işkence, işçinin her gün patrondan işittiği hakaretlerden daha ağır değildir. Sürengen erkek şiddetine uğrayan bir ev emekçisi kadını isyana çağırıyorsanız, gözaltında en sert fiziki şiddetle karşılaşmak sizin için bir yılgınlık nedeni olamaz. Sokak eyleminde meydan okuyucu bir devrimci tavır isteyen mahkemede meydan okumaktan geri durmasının kabul edilebilir bir yanı bulunmaz. Bir komünist için yıllarca hapis yatmayı göze almak, sözünü sakınmayan demokrat bir emekçi memurun ihraç edilmeyi ve yıllarca işsiz kalmayı göze almasından neden daha zor olsun ki?!

Gözaltında ve işkencede faşizmin sizi içine çekmek istediği girdap, öncelikle yalnızlık psikolojisidir. Düşman, sizin yalnız hissetmenizin, yalnızlık duygusuna kapılmanızın, kendini güçsüz ve çaresiz duyumsamaya, sadece kendini düşünmeye, gitgide kendini kurtarmanın yoluna bakmaya ve nihayetinde boyun eğmeye bir başlangıç noktası teşkil edebileceğinin hesabındadır. Keza hapishanedeki tecrit politikası da, devrimci militanı yalnızlık psikolojisine itmek, onun kolektif devrimci varoluşunu kırmak, onu sadece kendini yaşar bir duruma getirmek ve böylelikle teslim almak amacı temelinde inşa edilmiştir.

Oysa orada tek başınıza kaldığınızda dahi yalnız değilsiniz. Partiniz ve yoldaşlarınız sizinledir. Ölümsüzlerimiz ve direnmiş olanlarımız sizinledir. Onlarla paylaştığınız devrimci amaçlarınız, ortak düşleriniz ve yaşanmışlıklarınız duygu ve düşüncelerinizin en dokunulmaz yerindedir. Halklarımızın bağrında insan onuru ve özgürlüğü adına ne varsa yanınızdadır. Gözaltına alınmış, işkenceye uğramış, zindana atılmış, yıllarca ve on yıllarca hapis cezasına çarptırılmış, ama direnmiş ve yine direnmiş, direnmekten hiç vazgeçmemiş sayısız devrimcinin yoludur, orada adımladığınız yol. Demek ki mesele, fiziken tek başınıza olmanızda değildir. Mesele, ideolojik ve moral bakımdan, devrimci değerler ve amaçlar bakımından, kolektif düşünüp hissetmeniz, yani emekçilerle, ezilenlerle, devrimcilerle, yoldaşlarla bir arada bulunuyor olduğunuzu bilmenizdedir.

Gözaltında siyasi polisin hem fiziki hem de psikolojik şiddetiyle karşılaşırız. Dayak ya da nasihat, işkence ya da “sohbet”, çıplak arama zorlaması, cinsel taciz, yoldaşları karalama kampanyası veya “her şeye hakimiz” demagojisi, bunların tümü devrimci iradeyi kırmak için sahneledikleri faşist oyunun unsurlarıdır. Bu faşist saldırganlığın gayrimeşruluğunu açıkça ortaya koymak için hiçbir belgeyi imzalamamak, açlık grevi yapmak, ifade vermemek, hatta hiçbir diyaloga girmemek ise komünistin alacağı direnişçi tavrın kesin biçimleridir. Öyle ki, ister hücrede veya araçta, isterse avukat görüşüne veya doktor muayenesine gidip gelirken olsun, polisin havadan sudan konuşma girişimlerine de dahil olunmamalı, hele de “sohbet” adı altında psikolojik savaş ortamına alıp bilgi sızdırma veya moral bozma hamleleri sıfır diyalogla ve hücreye geri götürülme talebiyle yanıtlanmalıdır. Faşist düşmanın bir baskı ve işkence üssünde tutulduğunuzun bilinci, polisten

sigara istemeye tenezzül etmemekte, polisin olası gözetimi altında banyo yapmamakta, polis kitaplığından kitap almamakta da karşılık bulmalıdır.

Zindanda itaat ettirme kuralları, tecrit uygulamaları, devrimci kimliği inkar dayatmalarıyla yüz yüze geliriz. Daha hapishaneye attığımız ilk adımda, mutlaka direnmemiz gereken çıplak arama saldırısıyla başlar faşist zorbalık. Sonra, basit bir ayakkabı aramasında eğilip ayakkabıyı çıkartmak ya da çıkartmamak, günlük devrimci irade savaşının konusu olur. Ayakta sayım verme, üzerinde “terör suçlusu” yazan kimlik kartını taşıma, doktora kelepçeli halde muayene olma ve daha başka zorlamalar izler bunu. Doğrudan devrimci kişiliği hedef alan bütün bu zorlamaları reddetmek, hapishanede direnme çizgisinde devrimcilik üretmenin başlıca gereğidir. Hücrelere ve havalandırmalara yerleştirilen kameralarla bütün hareketlerinizin gözetim ve denetim altına alınmasını kabullenmezsiniz, kırabildiklerinizi kırar ve kıramadıklarınızı da örtersiniz. Fakat direnme çizgisi tüm bunların ötesinde bir anlam da taşır. Günleri kendine dönerek ve yoldaşlarla ilişkilerde sürekli gerilimler yaşayarak geçirmek, kendiliğindencilik halinde zamanın akıp gidişine kapılmak, sokakla ilişkiyi “örgütsel magazin” haberleri toplayarak kurmak ya da hücreyi bir nevi “ev”e dönüştürmek yerine, kolektivizmi güçlendirmeye, yoldaşların devrimci gelişimlerine omuz vermeye, eğitim çalışmaları örgütlemeye, bireysel okuma ve araştırmaları planlayıp yoğunlaştırmaya, mücadelenin ve partinin ihtiyaçlarını tüm olanakları zorlayarak cevaplamaya yönelmek hapishanede devrimci direnişin diğer bir düzeyidir.

Mahkemede faşist şefin talimatlandırılmış savcı ve yargıçlarının önünde bulunuruz. Orada faşizmin salladığı ağır hapis cezası sopası, uyguladığı düpedüz düşman hukuku, devrimci militanın iradesini kırmak ya da ondan intikam almak içindir. Ama aynı zamanda, emekçilere ve ezilenlere verilen siyasi gözdağıdır. Öyleyse, faşizmin mahkemesi halka seslenmenin kürsüsü kılınacak, oraya da faşizme karşı direniş, onur ve özgürlük bayrağı dikilecektir. Direnişçi tavrını mahkemede de sürdürmekle yükümlü her komünist, elbette kendi devrimci faaliyet alanının özgünlüklerine bağlı biçimlerde, bir yandan faşist şeflik rejiminin halk düşmanı karakterini ve gayrimeşruluğunu, diğer yandan özgürlük ve sosyalizm için mücadelenin, ölümsüzleri uğurlama ve anma törenlerinin, devrimci eylemlerin haklılığını ve meşruluğunu seslendirecektir.

Değişen siyasal koşullar ve çeşitlenen örgütsel görevler, komünistler için üstesinden gelinecek yeni zorluklar ve göğüslenecek yeni bedeller ortaya çıkarıyor. Bu, aynı zamanda, işkence ve hapislik olasılıklarının daha da yakınlaşması ve ağırlaşması anlamına geliyor. Komünist militan, elbette, yeni görevleri almakta atak davrandığı kadar, söz konusu olasılıklara da hazır olmak zorundadır. Ve bu bakımdan hazırlık, her şeyden önce, bir akıl ve yürek işidir, daha fazla ideolojikleşmektir.

Faşist zulüm merkezlerinde, tek başınıza olduğunuzda dahi sonsuz bir direnç damıtabileceğiniz ideolojik ve moral güç kaynaklarınız, kendi duygu ve düşünceleriniz kadar yakınınızdır. Irkçı, sömürgeci, ataerkil faşist zalimliğe öfkemiz ve kinimiz, devrimci amaçlarımızla ilişkimiz, işçi sınıfı ve ezilenlere sevgimiz, yoldaşlarımıza güvenimiz, ölümsüzlerimizin anılarına bağlılığımız, direnen sayısız insanın varlığını bilmemiz tükenmez güç kaynaklarımızdır.

Bir an olsun aklımızdan çıkarmayalım ki, halklarımızın devrimci isyanını mayalayacak ve faşist diktatörün devrilişini hazırlayacak güçler, ancak ve yalnızca direnenler olacaktır. Öncünün boyun eğmez duruşu, özgürlüğe susamış olan ve ama faşizme boyun eğmeyip onu yenilgiye uğratmanın mümkün olduğunu görme ihtiyacı bulunan kitlenin bilinci ve duygusunda, özgürlüğün en dolaysız savunusu olarak, kesinkes karşılık bulacaktır. İşkencehanelerde ser verip sır vermeyen nice Süleymanlar ve Hasanlarla, hapishanelerde asla diz çökmeyen nice Hüseyinler, Abuzerler ve Tuncaylarla dalgalanacaktır direniş bayrağı.

Devrimin feda bölüğü, işçi sınıfı ve ezilenlerin komünist öncüsü olarak parti, devrimci yolunu, üye ve taraftarlarının faşist zulüm merkezlerinde bugüne değin sergiledikleri ve sergilemeyi sürdürecekleri direnişçi duruşlarıyla yürüyecektir.

Sorumluluk Almanın Ateşleyici Ve Dönüştürücü Devrimci Gücü

Faşizme ve sömürgeciliğe, erkek egemenliğine karşı özgür ve onurlu bir yaşam için kapitalist emperyalist sömürden kurtuluş mücadelesine örgütlü tarzda katılmak büyük bir devrimci sıçrayıştır. Bu büyük ve derin kopuş hamlesi, devrimci bireyin yeni bir yaşam ve yeni bir yol arayışıdır. Öğretilmiş insanın bencilliğinden, bireysel varoluşunu temel erek edinen, bütün bir toplumla benmerkezli ilişkilene sıradanlığından, ezilen insanlık ve onun geleceğine karşı kayıtsızlıktan, burjuva düzenin emekçiyi, genci, kadını boğan, hiçleştiren ideolojik bataklığından özneleşen bireyin patlamalı çıkışıdır. Özneleşen birey, kendi geleceğini, ezilen ve sömürülen insanlığın geleceği için yürütülen örgütlü mücadelede görmekte, kendisi için olduğu kadar, ondan da çok, onlar adına ve onlar için, kapsamlı ve derinlikli olduğu kadar da, onurlandırıcı ve "yüceltici" muazzam bir sorumluluk almaktadır. Öğretilmiş insanlığı aşan insanın dünya görüşü değişmekte, bilinçli, yarı-bilinçli ve kendiliğindenci tarzda her biçimiyle kendisini ideolojik bakımdan yeniden kurmaktadır.

Öğretilmiş insanlık bir yetiştirme sistemidir, düzen insanı yetiştirir. Düzen insanından kopuş devrimiyle, kişinin düşünceleri, duygu dünyası, yaşam biçimi ve alışkanlıkları, toplumsal ilişkileri, amaç ve beklentileri, her şey sarsıntı geçirmekte ve altüst olmaktadır. Bu devrimci deprem, büyük devrimci kopuş sürecine giren insanın sorumluluk duygusu ve sorumluluk bilinci alanlarında da kendini gösterir. İdeolojik temelin, dünya görüşünün değişimiyle birlikte, sorumluluk bilinç ve duygusunun amacı, alanları, içerik ve kapsamı, formu değişir, yeni niteliği ile yeniden kurulur. İnkişaf eden sorumluluk, özgürleşen ve özneleşen insanın bütün varoluşunu etkileyici, dönüştürücü ve yönlendirici, güçlü mayalayıcı etkidir.

Bireyin bilincinin ve ufkunun olduğu kadar, onlardan daha çok, manevi dünyasının görkemli yükseliş ve yücelişi, toplumsal kaynaşma ve yol arayışı anlarında, kitlesel yönelim ve etkileşimin baskın sürükleyici ve dönüştürücü gücüyle, öncünün bilinçli iradi etkinliğiyle hızla ilişkilene, buluşur. Toplumsal durgunluk anlarında ise öncünün yüksek düzeyde iradi etkinliği çok daha belirleyici bir bir dinamik olarak çarpıcı biçimde işler, her kapıyı çalar, koparıp almak için zorlar. Fakat her iki durumda da, özneleşen birey devrimci tarihinin başlangıç aşamasında (girişinde de diyebiliriz) aldığı sorumluluğun derinlikli ve kapsamlı bilincine erişememiştir henüz. Teori ve deneyimler, devrimci bireyin gelişiminin bu genel kurucu sorumluluktan özel ve somut sorumluluklar üstlenme çizgisinde derinleşerek ilerleyeceği öngörüsünü doğrulamaktadır. Genel olan kurucu ve temeldir, özel, özgün, somut olansa çerçevesi çizilip tanımlandığı için eylemseldir, pratik biçimde dönüştürme yeteneğine sahiptir. Genel olan ok ise, somut olan onu fırlatan yaydır!

"Sorumluluk alma, devrimci bireyin örgütlenme, kadrolaşma ve genel olarak devrimci gelişiminin bütün evrelerinde nasıl etkide bulunur?" sorusu, kolektif etkin bireyin kendi devrimci gelişimini yönetebilmesinin olduğu gibi, "kadro politikası"nın da üzerinde önemle durulması gereken temel bir yönüdür. Bütünlüklü ve derinlikli bir kavrayış için, "sorumluluk alma"nın rolü düşünülürken, sorumluluk almanın bir başka katmanı ya da düzeyi olarak "sorumluluk verme" bağıntısı da göz önünde tutulmalıdır. *Sorumluluk alma, yapma ve gerçekleştirme taahhüdü olduğu kadar, keza hesap verme yükümlülüğüdür de.* "Sorumluluk", kendisiyle bağlı ve orantılı "yetki ve hak" olmaksızın düşünülemez. Kuşkusuz "sorumluluk bilinci" ve "sorumluluk duygusu", burada üzerinde durulan tanımlanmış düşünme, aydınlanma, kavrama eyleminin olmazsa olmaz tamamlayıcıları olarak, resmin bütün dokusuna işler. "Sorumluluk alma"nın, tanımlanmış devrimci görevlerin ötesinde, daha geniş ve derin anlamı üzerinde ayrıca durmak gerekecektir.

Düzen insanından kopuş sürecindeki devrimci, öncüyle girdiği ideolojik, siyasi etkileşime dayalı tarzda, öncünün genel eylem ve etkinliklerine katılarak, safını belirlemek anlamında bir bakıma örgütlenmiştir. Öncünün safında taraf olması (ki partizanlığın başlangıç halindeki özüdür bu) görev ve sorumluluk alma, kolektivize olma potansiyel istek ve yöneliminin eylemli ilanı ve örgütlenme çağrısıdır. "Örgütlenmek" elle tutulur biçimde somuttur, tanımlanmış, denetlenebilir görev ve sorumluluklarda cisimleşir. "Sorumluluk almak" kelimenin tam anlamıyla örgütlenmektir veya "sorumluluk vermek"tir kelimenin tam anlamıyla örgütlemek! Görev ve sorumluluk alan devrimci, denetlenebilir tarzda kolektifin yapıcısı düzeyine sıçrar. Ki, "denetlenebilirlik"te zımnen "kolektifi denetleyebilirlik" de verilir, içerilmiştir.

Örgütlü mücadele deneyimine sahip hemen her devrimci, sorumluluk almadan bir devrimcinin gelişemeyeceğini iyi bilir. Devrimci akıl da bunu söylemektedir, ama bu neden böyle olmaktadır?

Görev ve sorumluluk "almak" devrimciyi kolektivize eder, devrimciliğine ve başaracağına güveniliyor duygu ve düşüncesiyle besler, onurlandırır, özneleşme ve özgürleşme bilinç ve duygusunu ileri sıçratır. Keza kolektif kimlik sahibi yapar, "bizleştirir". Kolektifle aidiyet bağı, kolektifi sahiplenme, kolektif şahsında devrim ve sosyalizmle aidiyet ve özdeşleşme yönelimini sıçramalı tarzda derinleştirir. Sorumluluk almanın devrimdeki karşılığı, özgüvenin gelişimi ve devrimci eylem kapasitesini gerçekleştirme arzusunun sabırsızlanmasıdır.

Görev ve sorumluluk almak, çok güçlü bir yapma, yerine getirme vaadidir. Sorumluluk verici olarak kolektif ile sorumluluk alan devrimcinin istek ve beklentileri, yönelimleri buluşur, birleşir etkileşime girer. Sorumluluk almak, devrimcinin kendine güvenini ileri iter, kendine bakışını, kendisiyle, kolektifle ve bütün bir toplumsal yaşamla ilişkilenişini sıçratıcı tarzda dönüştürerek nitelik kazandırır.

Sorumluluk alma devrimci eylemine yakından baktığımızda, özellikle devrimci gelişiminin başlangıç aşamalarındaki devrimcinin kendini gerçekleştirme imkan ve koşullarına daha önce hiç olmadığı kadar kavuşması, sahip olması gerçekliğine ulaşırız. Kolektifin bilgi ve deneyim birikimini, güç ve imkanlarını, birikmiş araçlarını, saygınlık ve manevi gücünü, temsil etme hak ve yetkisini arkalayarak donanmaktadır devrimci. Diğer yandan, görev ve sorumluluk alarak, kolektife, üstlendiği görev ve sorumluluğu denetlenebilir tarzda "yapma", "başarma" taahhüdünde bulunmaktadır. Sorumluluk alma ("verme") devrimci eylemi, kolektifle devrimci bireyin istek ve amaçlarını, beklentilerini, devrimci kapasitelerini, bilinçli ve gönüllü tarzda etkileşime sokan katalizör işlevi görmektedir. Sorumluluk almak, devrimciyi, üstlendiği devrimci görevin gereklerini, gerçekleştirilme koşullarını, sakınılması gereken risklerini vb. düşünmeye, görevi bağlamında kolektifin bilgi ve deneyimini özümsemeye, partiyi daha derinliğine öğrenmeye ve anlamaya, partizanlıkta derinleşmeye yöneltir. Somut sorumluluk almayla, kolektifin güvenine layık olma, onu hakkıyla temsil etme, görevini başarma istek ve yöneliminin iç basıncı, denetlenme, hesap verme bilinciyle birlikte daha yüksek bir iç gerilime dönüşür. Devrimci analizin açığa çıkardığı verilerin toplamından baktığımızda, "sorumluluk alma"nın devrimci bireyi, devrimci eylem kapasitesini gerçekleştirmek üzere harekete geçiren iyice sıkıştırılmış çelik bir yay, etkileyici bir ateşleme sistemi olduğunu güven içerisinde vurgulayabiliriz. Herhangi bir başka şey, sorumluluk almanın yerine ikame edilemez, onun yerini dolduramaz! Sorumluluk alan devrimci gelişir.

"Sorumluluk vermek", devrimci bireyi olduğu gibi, kolektifi de "sorumluluk altına" sokar. Her şeyden önce, sorumluluk veren kolektif özne, sorumluluk alan birey öznenin, sorumluluk duygu ve düşüncesinin gelişiminin gereklerini yerine getirmekle yükümlü olduğunu bilmek zorundadır. Kolektif özne, birey öznenin görevinde başarılı olmasının koşullarını hazırlamak, kolektifin güç ve imkanlarını seferber etmekle yükümlüdür. Partinin deneyimlerini birey özneye taşıma ve eğitim olanaklarını sunmayı, zorlukları aşmada yardımcı olmayı başarmak ve keza sorumluluk verme devrimci eyleminde taahhüt ettiği gibi denetleme yükümlülüğünün gereklerini işlevli tarzda yerine getirmek sorumluluğu altındadır.

"Devrimci gelişiminin başlangıç aşamasındaki devrimciler" gerçekliğine odaklanmış, sorumluluk almanın devrimcinin gelişimindeki rolünü belirginleştirmeye ve tanımlamaya çalışan yukarıdaki sözlerden, biri parti, diğeri, devrimci birey için çıkarılacak iki sonuç vardır. Özetlersek:

Her devrimci, devrimci bakımdan gelişmek ister. (Bu isteğin şiddetinin, devrimciden devrimciye değişeceği gerçekliği burada ilgi alanımızın dışındadır). O halde, somut tanımlanmış görev ve sorumluluklar almalı, devrimci görevlere talip olmalı, kendini önermelidir. Bir devrimci ancak tanımlanmış görev ve sorumluluklar alarak devrimci gelişimini ileri itebilir. Bilgi ve deneyim eksikliği, işe koyulma ve başarma azmindeki devrimciler için asla gerçek bir "sorun" değildir.

Parti kolektifleri, alanlarında parti saflarında mücadeleye katılan devrimcileri, ilişkilerini düzenleme temelinde somut olarak tanıyarak, devrimci güvenilirlik yasasının gereklerini ihmal etmeksizin, somut, tanımlanmış görevler vermede cesur ve atak olmalıdır. Parti saflarına yeni katılan devrimcilerin bilgi ve deneyim eksiklikleri, görev ve sorumluluk vermenin önünde bir engel olmamalıdır. Bu alanda kendini gösteren örgütsel kendiliğindenciliğin etkileriyle mücadele, örgütsel önderliğin temel görevleri arasındadır.

Sorumluluk alma, bütün devrimcilerin, devrimci yaşamları boyunca çok değişik biçimlerde, tekrar tekrar önlerine çıkan, yüzleşmekle yükümlü oldukları bir ideolojik, siyasi, örgütsel hakikattir. Devrimcilik yaşından, bilgi ve deneyiminin kapsam ve derinliğinden, devrimcilik tarihinde üstlendiği görev ve sorumluluklardan ayrı olarak, her devrimci, olmakta olandır ve devrimci bakımdan "gelişmek", "ilerlemek", derinleşmek ister. Devrimci gelişiminin her belirli basamağı, bir kez ulaşıldı mı, devrimci bireye meydan okuyan aşılması gereken bir sınıra dönüşür. Devrimci kendi sınırlarını aşarak ilerler. Kuşkusuz burada da sorumluluk almak, özsel olarak yukarıda betimlendiği gibi, aynı nitelikte bir devrimci rol oynar. Görev ve sorumluluk almak, bazen devrimci bakımdan değiştirici, dönüştürücü, yenileyici,

kendi sınırlılıklarını, sınırlarını ve yetmezliklerini aştıracı olarak, bazen devrimcinin kendisini daha ileri bir düzeyde yeniden kurması biçiminde, bazen de parti yaşamına nitelikli katkı biçiminde rolünü oynar.

Yeni ve daha kapsamlı görev ve sorumluluklar, öncekilerden farklı alanlar ve görevler kadroların sorumluluk alma yeteneğini sorgular, sınar, sorumluluk duygu ve bilincini daha yüksek bir düzeyde örgütlemeye zorlar. Burada da ateşleyici ve dönüştürücüdür sorumluluk almak. Yeni devrimci görevler, yeni çalışma alanları, öncekilerden farklı nitelikte devrimci görevler önüne geldiğinde "neden başkası değil de ben" sorusunun zerre kadar devrimciliği yoktur. O kadar masum da değildir, yanıtını biraz da içinde taşıyan bu soru. Komşusuna, yanındakine, sağındakine, solundakine bakan, kıyaslayan dargörümlü, küçük hesapçı küçük burjuva ruh halinin yansımasıdır. İdeolojik zayıflıktır bu. Kuşkusuz her kadronun, bir başka yoldaşla ilgili olduğu gibi kendisiyle ilgili de kadro politikası önerme, tartışma, eleştirme hakkı vardır. Fakat "neden başkası değil de ben" sorusu, kadro politikası dışı başka bir hakikati yansıtır. Partinin ve devrimin gelişiminin ihtiyaçlarından, kadro politikasının gereklerinden değil de, "kendinden bakma"nın yansımasıdır. Yeni bir görev, yeni bir sorumluluk söz konusu olduğunda doğru ve devrimci olan, "herkes olabilir, ama neden ben olmayayım ki" sorusudur. Ve bu, Demircioğlu'nun "ilk ben olmalıyım" eserinde parlayan göz kamaştırıcı ışıktaki çarpıcı biçimde bulur karşılığını.

Kadroların sorumluluk üstlenmeleri bahsinde buraya kadar, kadroların daha kapsamlı görev ve sorumluluklar üstlenmeleri, yeni görev ve sorumluluklar almaları, görev sahalarının değişmesi gibi tanımlanmış görev ve sorumluluklar çerçevesi içinde kalındı. Bu düşünüş ve ele alışı halen kavramın dar anlamıyla sınırlı olduğunun altını çizmeliyiz. Oysa bir yoldaşı, bir parti yöneticisini, parti önderliğini, bir parti politikasını eleştirmek de sorumluluk almak değil midir? Parti yaşamında yansıyan belli bir soruna çözüm önermek, partiyi çözüm üretmeye zorlamak da sorumluluk değil midir? Somut olarak parti çalışmasının yeni alanlara açılmasını, genişlemesini ya da partiye yeni nitelikler kazandıracak, katacak çalışmaları, örgütlenmeleri gündemleştirmek, devrimin ve onun öncüsü partimizin gelişimi için bütün değişik durumlardan devrimci görevler çıkarmak da sorumluluk almak değil midir? Bu sorular, sorumluluk almanın yalnızca geniş kavranışına götürmez, aynı zamanda sorumluluk almanın yeni bir "nitelik düzeyini" de açığa çıkarmaktadır.

Kolektif etkin bireyin, devrimci adanmışlığın, profesyonel devrimciliğin ulaşması gereken, sorumluluk almanın geniş anlamıyla bağlı bu nitelik düzeyidir. Sorumluluk almanın bu düzeyi, kadro politikasının rotasının kilitlendiği yöndür. Partinin kolektif işleyiş ilkesi ve kuralları, partinin çalışma tarzının, düzgün parti işleyişinin başlıca gerekleri, parti içi mücadele anlayış ve tarzı, kolektif etkin bireyin etkinliği, adanmışlığı, profesyonel devrimcilik ve kadroları önderleştirme yönelimi, hepsi kadro politikasının rotasına bağlıdır.

Kuşkusuz yukarıdaki soruların her parti kadrosunun görevi olduğu, partinin kadrolara bu ve benzer konularda zaten perspektif verdiği doğrudur. Yine de tanımlanmış somut görevler değildir, kadroların kendi inisiyatif ve yaratıcılıklarının ateşlemesiyle sorumluluk aldıkları durumlardır bunlar. Yapılması gerekiyordur, ama örneğin yapılması da bazen bütün partiyle karşı karşıya getirebilir kadroları. Ya da kolektif ile kadrolar, kadrolar ile kadrolar arasında bazen öyle sorunlar ortaya çıkabilir ki, kadroların bunları "kendinde çözmesi" gerekir. Kolektifin ya da şu yoldaşın size karşı kabul edilemez bir hata yaptığını düşünebilirsiniz. Fakat bu, sizin hata yapmanız için geçerli bir neden olamaz, hata yapmanıza, devrimci doğrulardan uzaklaşmanıza meşruiyet de kazandırmaz. Bu türden durumlarda sorunları kendinde çözmek, sorumluluk almanın yüksek düzeylerine tırmanmaktır. Burada sorumluluk almak, durumun gereklerinden milim sapmaksızın, devrimci tutumu geliştirebilmek demektir. Kadrolar bunu ancak ve ancak kişiselleşmenin, bireyciliğin, bencilliğin, kendinden bakmanın izlerinden, etkilerinden kendilerini arındırarak, yalın kılıç devrimci olanı, partinin ve devrimin çıkarına olanı yaparak başarabilirler. Bunu başarmanın devrimcilikte derinleştirici ve ruh zenginliğini yükseltici etkisi muazzamdır.

Kadrolar, bazen kolektifle ilişkilerinde, istenmeyen ama önlenemeyen ağır sorunlar ve vahim durumlarla yüzleşebilirler. Hakikaten haklısınızdır, gerçekler yanınızdadır ve kabullenilmesi, sindirilmesi çok zor bir durumla karşı karşıya kalmışsınızdır. Ne var ki, hakikatin zuhur etmesi ve gerçekliğin galebe çalması zaman ister. Cayır cayır içiniz yanmakta ve volkanik öfke dalgaları dengenizi sarsıp sorgulamaktadır. Kuşkusuz, devrimcinin sorumluluk duygusunu, devrimci ve sosyalist ideallerine, partiye bağlılığını sorgulayan, hiç de istenmeyen, ama önlenemeyen bu türden durumlar devrimci ve partizan sorumluluk duygusunun zirveleşmesiyle göğüslenebilirler ancak. Bir çilekeşe, bir dervişe meydan okuyan, görkemli bir komünist metanetle, sabırla, hakikatin tezahür etmesini, gerçekliğin galebe çalmasını hazırlamaktır, sorunları kendinde çözmek. Ancak derin arınma ve yüce gönüllükle tırmanılabilir sorumluluk düzeyinin zirvelerine.

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Yatağına Sığmaz Bir Nehir

Aklımda yiğit ölülerimiz
Bıraktığın her şeyde adın yazılı
Kitaplarda, sokaklarda, evlerde
Belki hiç ummadığımız yerlerde
Bile senden kalanlar büyüyor
Şimdi tek tek ölen biz bile olsak
Şimdi onlar yokluğa gömülüyor

Havada kuş sesi var / Afşar Timuçin

Merhaba İrfan yoldaş,

Seninle dağların doruklarına doğru bir yolculuğa çıkalım, olur mu?

İlk tanıştığımız zamandan bu yana (ki ben çocukluğumun son demlerindeydim o vakitler) hep seni dağların doruklarında görmek istemişimdir zaten, bu sefer birlikte gidelim o doruklara. Yolumuz biraz uzun, hayli engebeli de, biliriz ikimiz de. Çıkalım yine de doruklara, konuşacak çok şeyimiz birikmiş. Geçtiğin patikalarda yürürken, konakladığın yerlerden birinde öğreniyorum ki, bir zaman diliminde bana bir mektup yazmışsın. Ne yazık ki hala elime geçmiş değil. Bu nedenle, sana olan bu seslenişim okuyamadığım mektubun hasretiyle dolu yoldaş. Mektubun kavganın büyüklüğü, dağların güzelliği, yoldaşlığın sonsuzluğuyla dolu olmalı. Okumadan da tahmin edebiliyorum. Seni tanıyorum, kavgamızı, yoldaşlığımızı biliyorum çünkü.

Sen dağları anlat, gökyüzüyle yeryüzünün birleştiği o uçsuz bucaksız dağ başlarını. Dersim dağlarıyla buluşman şaşırtmadı beni, sanırım kimseyi de şaşırtmamıştır. Zaten en çok da Dersim dağlarına, Munzur'a yakıştırdın. Dersim dağlarını mesken eylemenin, Dersim dağlarında çarpışmanın anlamı büyüktür.

Devrimci yaşamını ilmek ilmek örmende, çocukluğundan beri yetiştiğin ortamın etkisi çoktu. Sen herkesle iletişim kurmada güzel bir örnek oldun her zaman. Dalıyorum anı denizine, "sana benden başka kim cimcime der" deyişlerin, sesindeki derinlik ve bir şeyleri gülerek anlatışın var hatırimda. Şimdilerde ben hatıralarınla büyüyor, olgunlaşıyorum. Seni anlatmak görevini omuzlarıma usulca bıraktın yoldaş. Bu görevi de bir komüniste yakışır tarzda yapmak gerekir derdin, şehitlerden her bahsedişimizde. Şimdi ben de bu görevi layıkıyla yapmaya çalışacağım. Ama bir hayli zor, senin ardından anlatmak...



Yolculuğumuza patikalardan devam edelim. Ben senin adımladığın patikaları adımlamanın onurunu yaşamaktayım. Aynı zamanlarda aynı yolu adımlıyor olmanın, aynı kavgayı büyütmenin onurunu yaşattın. Sen 33 yıllık yaşamının 20 yılını devrimci yaşayan coşkun bir yüreksin. Adanmış mutlu bir devrimcilik, sınırsız enerji ve sonsuz bir emek... İnsana, mücadeleye, yoldaşına emek... Çocuk yaşlarda tanıştığın devrimcilikteki ısrarındır seni dava insanı yapan. Ailenin devrimci oluşu, kişiliğini devrimci tarihin üzerinden yaratmanı sağladı. Devrimcilik üretmek, aslında devrimciliği ısrarlı bir şekilde sürdürmek zahmetli iştir. 20 yıl boyunca başardın bunu. Hayatını devrimci tarzda ürettin, devrimci tamamladın. Seni düşünürken en çok aklıma gelen, yoldaşlarından eksik etmediğin gülüşün ve hep düşünceli gözlerin oluyor. Gözlerinde Munzur'un coşkun akışını ve Dersim'in direnişçi ruhunu taşırdın. Şimdi bir de senin gözlerinle bakıyorum dünyaya, yaşama, kavgaya.

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Her daim içten bir sohbetin adresi olurdun. Sohbeta dalıp saati unuttunca aksattığımız planlamalara yetişmeye çalışır, aksamaları düzeltmeye çabalar, sonra da halimize gülerdik. Kısacık tanışıklığımıza bir ömürlük yoldaşlık sığdırdım ben. Bir yazı okuduğumda, sen de okumuşsan, ilk işimiz yazı üzerine tartışmak olurdu. Eğer okumadıysan hemen okurdun. Üzerine öyle konuşurduk. Emek harcamaktan mutluluk duyduğunu hissettirirdin. Sen devrime tüm emeğini sundun. Devrimi emek verilecek bir toprak olarak düşünürsek, sen tüm emeğini verdin bu topraklara ve topraklarımız bu emeklerle yeşerecek.

Dersim dağlarında büyüttüğün kavgayı anlamak, anlamlandırmak... Eylemini tamamlamak... Kavga zorlu, kavga emek istiyor, kavga büyütülmeyi bekliyor ve kavga büyümek zorunda. Kavga artık senin inancınla, senin öfkenle de yoğruluyor. Şimdi biz senin yerine de adımlıyoruz bu yolu.

Ne mutlu ki aynı yola yoldaş olmuşuz, ne mutlu ki kavganın bir yerinde değmiş hayatlarımız birbirine ve ne mutlu ki bir şafak vakti buluşacağız.

Dağların ve denizlerin buluştuğu yerde bir şafak vakti görüşeceğiz yoldaş.

Roma'da ölenlerin ardından, geride bıraktıklarını ve hayata kattıklarını anlatmak için, "öldü" demek yerine "yaşadı" denirmiş. Şimdi yoldaşların olarak diyoruz ki, *yaşadı İrfan, yaşadı Munzur, yaşadı Baran!*

Deniz Dağlı

Kapitalizme, Faşizme, Sömürgeciliğe, Erkek Egemen Sisteme Boyun Eğmeyeceğiz

*"Tarih, gelecek için kavga verip
yitmiş bile olsa, insanlık için
vuruşanları hiç unutmaz!"*

Şeyh Bedrettin

Devrimci partiler, örgütler ve tek tek devrimciler için kolay zamanlardan geçilmediği aşikar. Son birkaç yıldır faşist politik islamcı diktatörlüğün ezme, katliamlarla imha etme, yoğun bir biçimde baskılayarak yönsüz kılma ve sonucunda politika yapamaz hale getirme saldırısı kapsamlı ve derinlikli yaşanıyor. Düşmanın fiziken ve ideolojik olarak bunu başarmasının birincil kıstasının örgütsüzleştirmek (ve buna bağlı

çorap söküğü gibi gelen bir dizi olumsuzluk) olduğunu biliyoruz. Tam da burada, devrimci militanın neye odaklandığı, nasıl düşündüğü, duygulanım biçimi, hareket tarzı, yani yaşamda neyi, nasıl eylediği kritik önem taşıyor. Her gözaltı ve tutuklama sonrası düşmana kini ve öfkesi sınıf kınıyla bütünlenerek yeni bir boyut mu kazanacak, yoksa "ben" kaygısı bilincini köreltip yalnızca kendi işi-aşığı-ailesi-mutluluğu derdine mi düşecek? Devrimci mücadelenin ölümsüzlük, gazilik, tutsaklık gibi zorunlu bedellerini göğüsleme gücünü büyütürken direnmeyi ve kazanmayı mümkün kılanlardan mı olacak, yoksa her seferinde karamsarlığa kapılıp daha da yalnızlaşmayı seçerek, kendini zamanla umutsuzluk girdabına mı salacak?

Devrimci mücadelenin iyi bilinen zorluklarına ve hatta daha da ağırlaşan koşullarına rağmen neden devrimcilikte karar kıldık? Neden bu özveriyle el ele yürünecek yolculuğa çıkmayı istedik? Nasıl devrimci olmuştuk, hangi etken veya etkenler sağlamıştı ilk adımı atmamızı? Sevdiğimiz bir arkadaşımız mı, hayranlık duyduğumuz bir abi ya da ablamız mı, bir akrabamız mı, tesadüfen okuduğumuz bir kitap ya da gazetede bahsi geçen bir olay mı, bir öğretmenimizin ilerici fikirleri mi, tesadüfen dinlediğimiz bir marş-ezgi ya da izlediğimiz bir film mi? Hangisi etkili devrimcileri tanıma isteğimizde? Ermeni soykırımıyla, Kürt halkının defalarca katliamlardan geçirilmesi ve ulusal inkarıyla, Dersim, Maraş, Çorum, Sivas, 1 Mayıs 77, 19 Aralık, Roboski, Suruç, Ankara, Sur, Cizre,

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Nusaybin gibi katliamlarla yüzleşmenin etkisiyle duygu ve düşünce dünyamızda yaşanan değişim mi? Hangi tarihsel bilgi ya da tanıklığın duygusu, hesap sorma, adalet arayışımızı tetikledi? Bir kadın veya lgbti+ olarak bize reva görülen hangi şiddet ve ayrımcılık bireysel ezilmişliğimizi toplumsallaştırma ihtiyacına sevk etti bizi?

Yoksa “devrimciliğe doğmak” diye tariflenen toplumsal mücadelelerin yükseliş dönemlerinde devrimci sorumlulukla hareket etmiş ve bunu bir yaşam tarzı haline getirmiş ailelerin çocukları olarak mı dünyaya geldik? Çocukların, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin hikayeleriyle büyütüldüğü ve onların adlarını aldığı, özgürlük, adalet, eşitlik, halkların kardeşliği gibi devrimci-sosyalist değerlerin sıkça sohbetlere konu olduğu bu tip ailelerde mi yetiştik? Ya da devrimcilerin yoğunlukta olduğu, büyük kentlerin nefes boruları olan küçük emekçi semtlerinde büyüüp, kopmaz bir kardeşlik bağıyla devrimcilere bağlanıp, büyüyünce ne olmak istediğimiz sorulduğunda “devrimci” yanıtını verenlerden miyiz?

Örgütlü mücadeleye adım atınca, bitmez tükenmez hayallerimiz peşimizi bırakmaz. Bir yürüyüşte pankart taşıyıcı, bir basın açıklamasında metni okuyan, özgür bir eylemde ilk molotofu atan ya da milis kuvvetini yönlendiren, duvarlardaki sloganları nakşeden, bir devrimciyi uğurlarken gümbür gümbür bir devrim andı içtiren, askeri bir eylemde düşman karargahını yerle bir eden, bir dağın rüzgarını özgürleştiren, zindanda baş eğmezliğiyle dosta güven veren ve yürümek isteyenlere yol gösteren, yasaklı meydanları zapt edip emekçilerle halaya duran, bir kadın düşmanını cezalandıran, zorlu bir teorik tartışmaya ufuk katan, en ihtiyaç duyulan anda su gibi okunan nitelikli yazıları yazan, kavgaya sanatsal üretimle soluk katan... Hele ki bir kadınsa devrimci birey, kavgaya dair kurulan hayallerin ucu bucağı yoktur. Çünkü tarihte kendine bir yol açmak ve savaşarak başarmak zorunda olduğu çok fazla nedeni vardır kadınların.

Kimimiz “gülmek bir halk gülebiliyorsa gülmektir” diyerek, kimimiz toplumsal adaletsizliklere karşı, kimimiz ekonomik, demokratik haklarımızı alabilmek için, kimimiz bilimsel eğitim talebiyle, kimimiz cinsiyet çelişkisinden dolayı maruz kaldığımız saldırılar karşısında kadınlığımızı boynumuzda bir prangaya dönüştürerek değil, onurlu bir insan olarak yaşama isteğiyle, kimimiz komşusu açken tok yatmadığı için, kimimiz çocukların, evet yalnızca çocukların aç ve açıkta kalmadan, bedenleriyle birlikte ruhları da örselenmeden büyüebilmeleri için katıldık devrimci savaşıma. En nihayetinde eşitlik, adalet ve özgürlük yoksunluğunu hissettiğimiz, yaşadığımız, bilince çıkardığımız için devrimcileştik, militanlaştık.

Peki bugün, devrimciliğe ilk adım attığımız zamanda ve sonraki süreçlerde bizi örgütlü-partili devrimciliğin zorunluluk olduğuna ikna eden olgularda işçiler, yoksullar, ezilenler adına değişen ne var? Onurumuzla direnmekten, mücadeleye dişimizle-tırnağımızla emeğimizi katmaktan vazgeçmemize neden olacak, kendimize rahat yaşam koşulları yaratmaya koşmamıza yol açacak ne olabilir ki? Sosyalizm savaşımında proletaryanın safında yer alarak kavgayı büyütmede emeğimizi esirgememe yaklaşımıyla, bireysel çıkarlarımız için değil de insanlık için yaşamımızı düzenlemekte karar kılmışken, bu kararımızdan neden vazgeçelim ki? Sömürü mü ortadan kalktı? Dünyaya toplumsal adalet mi hakim oldu? İnsanlık onuru toplumun temel bir ölçütüne mi dönüştü? Yoksulluk mu son buldu? Kadın cinsi ve farklı cinsel yönelimler toplumsal erkekliğin şiddetinin her türlüşünden, tecavüzden, vahşice katledilmekten mi kurtuldu? Kürt ulusu ve ulusal topluluklar ile başta Aleviler olmak üzere diğer inanç toplulukları, egemen ulus ve inançla eşitlendiler mi? Eğitim ücretsiz, anadilinde ve bilimsel niteliklere mi kavuştu?

Hepimizin vereceği tek bir cevap var! Hayır!

Daha da ötesi, sömürü katmerlendi, zulüm katmerlendi. İnsanlık onuru daha fazla çiğnenir oldu. Toplumsal eşitsizlikler yoğunlaştı. Devrim ihtiyacı ve zorunluluğu şiddetlendi.

Hakaret, psikolojik şiddet, gözüaltı, tutuklama, işkence, erkek devlet şiddeti, katliamların süreklileştirilmesi, mezarlıkların bombalanması, iş cinayetleri, kadın cinayetleri, artan işsizlik, artan yoksulluk... 20 Temmuz Suruç katliamından itibaren bütün bunları yaşadı Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçileri ve ezilenleri. Devrimciler, Kürt ulusal demokratik hareketi bunları püskürtmek için mücadele etti. Ağır bedeller omuzlandı.

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Suruç ve Ankara katliamlarını yaşayan bir partinin militanları, taraftarları olarak, en yakınımızdakileri, belki en çok sevdiklerimizi saniyeler içinde kaybetmenin ne demek olduğunu bizzat yaşadık. Nasıl üstesinden geldik, nasıl bir an bile duraksamadan “düş yolcuları”nın yolundan yürümeye devam ettik?

Asya Yüksel ve Mehmet Tunç'un, halklarını yalnız bırakmak bir yana, asla beyaz bayrakla dışarı çıkmayacaklarını, halkın kendileriyle gurur duymasını istedikleri ve ölüme giderken bile direnenleri selamladıkları o tarihe kayıt düşülen unutulmaz son sözlerini düşünelim. Yanı başında çatışmada ölümsüzleşen yoldaşlarının acısı içini parçalarken, diğer taraftan bu acıya teslim olmayarak son nefesine kadar aynı cesaret ve kararlılıkla savaşıyan Komutan Zeryan'ın, özyönetim direnişleri anında, eskisinden farklı olarak, artık yanı başlarında son nefesini vermiş yoldaşlarının naaşlarıyla birlikte savaşmayı da öğrendiklerini okuduğumuz özyönetim direnişi günlüklerini düşünelim. Komutan Çiyager'in “ne olursa olsun, son muhteşem olacak” sözlerini, o tarihsel haklılık ve geleceğe inanç haykırışını hatırlayalım.

Partisinin şu ya da bu nedenle aldığı kararla, bir emekçinin evinde aylar boyu, sokağın pratik koşturmacasının dışında kaldığı, alıştığı yoldaş paylaşımlarının sıfırlandığı, TV dışında hiçbir yazılı-görsel basınla ve sosyal medya ağıyla kural olarak ilişkilendirmediği koşullarda devrimciliğini yüksek bir disiplinle üretmek zorunda olan komünistleri düşünelim. Bu zaman dilimini çarçur etmeden, okuyarak, biriktirdiklerini yazınsal üretimle buluşturma gayretlerini düşünelim. Belki de yıllarca yalnızca yerüstü cephesi devrimciliğiyle kendini var etmiş bir yoldaşın sabırla, özenle kendini bu zorunluluğa uyarlama yönlü iç mücadelesinin kolay olduğu söylenebilir mi? Tek başına ama kendini asla yalnızlık girdabına kapılmadan, coşkuyla, umutla her günümüzü komünist bir disiplinle verimli kılmak, sokakta bir eylemi örgütlemekten daha kolaydır diyebilir miyiz?

Peki Yeliz ve Şirin'in, faşist katil sürülerinin silah ve bombalarına karşı, fiziki olarak son derece elverişsiz koşullara rağmen, canları pahasına çatışarak direnmeleri ne söylüyor bize? Öyle ki, aynı katil sürülerinin komünist gerillaların ve devrimcilerin üslerine ellerini kollarını sallayarak girme cesaretini gösteremeyeceği günleri bedel ödeyerek hazırladıkları gerçeğini bugün yaşadıklarımız göstermiyor mu?

Ya onlarca akademisyenin, eğitim emekçisinin, işlerine son verilerek açlıkla terbiye edilme hesaplarına karşı, tüm bu faşist baskıya karşı, “ağaç kökü yeriz ama asla biat etmeyiz” onurlu çıkışının bir sözü yok mu tereddüde kapılana?

Sokağın sessizleştiği ve itiraz etmenin zorlaştığı en kritik süreçlerde, kadınların birleşik kadın hareketini örgütleme iradesini kuşanarak, saray diktatörlüğüne karşı durması cesaret kırılmasına karşı güçlü bir iyileştirici değil mi?

Tutsak devrimcilerin mahkemeleri faşizme meydan okuma imkanına çevirmeleri, direne direne kazanma ama mutlaka kazanma inanç ve özgüveninin duvarları aşması, halkları sarmalaması aydınlatmıyor mu devrimci yürekleri?

Neden tüm bunlar değil de, faşizmin zorbalığı baskın gelsin bir devrimci bireyin iç savaşımında? Şu ya da bu gerekçe bunu haklı çıkarabilir mi?

Sömürü ve zulüm de, onları yok etme, yepyeni bir hayat, yepyeni bir dünya kavgası da sürüyor. Şu ya da bu gerekçeyle kavganın, örgütlü yaşamın dışında kalmak, küçük burjuva bireyciliğine, aydın bireyciliğine kapılmak, bireysel huzur, bireysel zevkler, bireysel rahatlık kafeslerine girmek, kapitalist düzenin ve değişik tipte burjuva rejimlerin izin verdiği sınırlar içinde “solculuk” yapmak elbette mümkündür. Bu da, kendi tarihini yapan insanın gireceği yollardan biridir. Fakat o yol, kimseye onur da, insani mutluluk da kazandırmamıştır. Kazandıramaz da. En fazlasından gönüllü köleler sürüsünün bir eklentisi olmaya yol açar ki, gönüllü kölelik bilinçsiz kölelikten bin kez ağır bir durumdur.

Polen Sarya

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Savaş Ve Savaşçı Diyalektiğinde Komutanın Anlamı

Bilgi ile irade, bilmek ile yapabilmek arasında daima “yol” vardır. Bilgi eyleme dönüşmüşse, gerçek anlamda rolünü oynamıştır. Yoksa bu, bir yığın söz kalabalığından öte bir anlam taşımaz. Bilginin zaferi onu pratikleştirmekten geçer. Doğru anda, doğru yerde ve doğru tarzda.

Komuta tarzımızı tartıştığımızda, esasta bilgiyi iradi bir güce dönüştürmede sorunlar açığa çıktığı görülür. Bilmek ile yapmak doğru orantısını kurmak, komuta gücünü büyüten en önemli faktördür. Buradaki yapmak eylemi, sadece politik askeri faaliyetin eylemsel yansıması değildir, komutan ve savaşçı yoldaşlar arasındaki ilişkide de somutlaşmaktadır. Hele ki bu cephe savaşı daha sınırlı bir alanda yürütülüyorsa ve kent savaşının gerilla birliğiyle, burada savaşçı-komutan ilişkisi daha sıkı bağlar gerektirir. Komutan, savaşın teknik ve taktik, yani savaş cephesini oluşturan tüm enstrümanlarını olduğu gibi, savaşçı gücünü de doğru sevk ve idare etmelidir.

Komutanın öncü ve önder olma tavrı tam da bu ilişki ağı içinde karşılık bulur. Komutan olmak, veya bir üst örgütsel görev almak, kendi başına ,komutanı öncü güç yapmaz. Öncülük, savaş sanatında olduğu gibi günlük yaşamda ve yoldaşlık ilişkilerinde de ustalığı gerektirir. Yaşam içerisinde açığa çıkan sorunları çözemeyen, günlük yaşamını komutanlık işlevine uygun örgütleyemeyen, örgütsel işleyişi sağlayamayan bir pratiğin, önder bir rol oynaması mümkün değildir. Öncülük ve önderlik yaşamın ayrıntılarına kadar sirayet eder. Yaşamda emekçilik, yoldaşı ile ilgili sıkı gözlemlere sahip olmak, yoldaşlarına ilgi, onların ihtiyaçlarını kestirebilmek ve çözümü konusunda kendine görev çıkarmak... Yaşamda nezaketli bir yoldaşlığı, kavgada azimli bir duruşu gerektirir komutanlık.

Tarih boyunca tüm savaşlarda usta komutanlar savaşın ayrıntılarıyla uğraşmışlardır. Çünkü savaşta ayrıntı zaferin yanı başındadır. En küçük bir bilgi kimi zaman büyük roller oynamıştır. Cengiz Han, ünlü “çivi, nal ve savaşın yenilgisi” diyalektiğini kurarken, ayrıntıya verdiği önemde hiç de haksız değildir. Bugünkü savaşta ise bu daha çok önem kazanmıştır. Gözden kaçan her ayrıntı, eylemin başarısına etki eder. Komutan ve savaşçı ilişkisinde de ayrıntı önemli bir yerde durmaktadır.

Komutan, insan gerçeğini bütünlüğü içinde görebilme yetisinden yoksunsa, içinden çıkılmaz bir görüş ve düşünce karmaşasına düşer. Bu karmaşayı bertaraf etmek, soruna yol açan konuya hakimiyetten geçer. Komutanlık, tabiri caizse, insan sarrafı olmayı gerektirir. Komutan, savaşçıyı iyi tanımalı, onun sorunlar karşısında nasıl bir tavır takınacağına hakim olmalıdır. Onun niteliklerine hakim olması gerektiği gibi, sevinç ve üzüntüsünü de hissetmeli, yaşanabilecek sorunları önceden sezebilmelidir. Sezmek ve hissetmek, savaş sanatının inceliklerinde olduğu gibi, yoldaş ilişkilerinde de önem arz etmektedir. Komutan, olmakta olanı önceden görmeli, buna uygun pratik bir hat izlemelidir. Olayları ve olguları doğru kavramalı ve doğru bir analizden geçirmelidir.

Eleştiri ve özeleştirici kurumu devrimci kişiliğimizin parti tarzında yoğrulup inşa edilmesi için zorunluluktur. Bir komutan için bu zorunluluk, daha büyük bir sorumlulukla ilişki kurmayı gerektirir. Komutan, savaşçının şekillenmesinde, savaş tarzının yaratılmasında, savaşçının partilileşmesinde birinci dereceden sorumludur. Savaşçı, komutanın komuta tarzından öğrenir, etkilenir. O halde komutan, ilkin kendisine bakmalıdır. Ne kadar dönüştüğüne, ne kadar özeleştirici davrandığına, kendi hatalarına karşı ne denli acımasız olduğuna, yani çuvaldızı kendisine ne kadar batırdığına bakmalıdır. Bu tarzda yaklaşım hem komutayı güçlendirir, çöze çöze ilerlemesini sağlar, hem de savaşçıyı daha ileri bir noktaya davet eder. Dolayısıyla, önce özeleştirici gelir. Ve özeleştiriciyi de en önce en sorumlu yoldaş ferahlıkla yapmalıdır. Eleştiri ise bir adım sonra gelir. Eleştiri, “söyledim benden çıktı, artık yoldaşın kendi sorunu” gibi bir yüzeysellikte ele alınamaz. Komutan yaptığı

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

eleştirinin sorumluluğunu taşımalıdır. Eleştirinin sonuç alıcı olması için emek vermelidir. Eleştiriden sonraki süreci bilinçli biçimde örgütlemelidir. Yoldaşının düşünmesi, tartışması, kendisini pratikte ortaya koyması için fırsatlar yaratmalıdır. Ancak böyle bir ilişki tarzı, gerçek anlamda eleştiriden sonuç almayı garantiler.

Komutan bilgiye karşı sorumlu davranmalıdır. Bilgi gerektiği anda kullanılmak üzere verilir. Savaşçının üzerinde bir güç oluşturmak için ya da sohbetlerin paylaşım konusu olarak kullanmak için değil. Komutan, görevi gereği, bir savaşçının ulaşacağından daha fazla bilgi ve deneyim ile donanmıştır ya da donatılmıştır. Dolayısıyla, eldeki bilgi doğru biçimde, zamanında ve ihtiyaç oldukça ve yine paylaşılması gerektiği kadar paylaşılmalıdır. Savaşımın gizliliği, düşman gerçekliği ve örgütsel güvenlik, savaşçı ve komutan arasındaki ilişkilerdeki (bu yanıyla) paylaşımın zorunlu sınırlılığını gerektirir. Aksi tutumlar, güvenlik sorunları açığa çıkarabileceği gibi, ortamı da bozucu rol oynar. Hatta dedikodu rutin paylaşım biçimi haline gelir.

Komutanın beceri ve yetenekleri savaş alanında sınanır. Çünkü savaş çoğunlukla belirsizlik alanıdır. Karşı gücün de savaş iradesi düşünüldüğünde, sürprizlerle karşılaşma olasılığı savaşın gerçeğidir. Yetenek, deneyim ve illa ki kararlılık, bu belirsizlik ortamında yol göstericidir. Komutan bu ortamda, sorumluluk almaktan çekinmeyeceği gibi, sorumluluk vermekten de çekinmemelidir. Sorumluluktan kaçan, imtina eden komutan, savaşı daha baştan kaybetmiştir. Bu sorumluluk bilginin, kararlılığın ve cesaretin gücüne dayanmalıdır. Cesaret, en kısa tanımla, gözüpekliktir. Ama bu gözüpeklik esasta kaynağını ideolojiden almalıdır.

Kör cesaret, savaşı baştan kaybettirir ve savaşçı gücü belirsizliğin anaforunda savunmasız bırakır. Sorumluluk almak ve vermek irade ister, irade de gücünü bilgiden ve ideolojiden almalıdır.

Yine cesaret, gücünü aynı zamanda güncel politik gelişimin komutandan ve savaş gücünden ne beklediğini bilmekten, bu bilgiye ulaştıracak politik önderlik kabiliyetinden alır, almalıdır. Komutan nihayetinde, devrimci politikanın askeri biçimlerle inşasından sorumludur. Politik önderlik yetmezliği, komutanın doğru zamanda, doğru yerde, doğru güçle sürece müdahalesini engeller. İdeolojik netlik ve kararlılık, politik önderlik kabiliyeti, komutanın cesaretini büyütecektir.

Komutan bir çizgi savaşçısıdır. Partinin devrim anlayışını, strateji ve taktik kavrayışını, politika yapış tarzını, örgütsel sistemini kendisinde cisimleştirmek, kendi gelişimini buradan yönetmek ve komuta ettiği gücü bu çizgide savaştırmaktan sorumludur. Yoldaş komutan bu sorumluluğunu yerine getirmek için partiden öğrenmeyi, partiyi bütün derinliğiyle kavramayı kendisine görev edinmelidir.

Emir-komuta ilişkisi içerisinde özenli olmalıdır komutan. Dili ve üslubu net ve yoldaşça olmalıdır. Baskılayıcı dil ve söylemlerden uzak durmalı, emir ve talimatları doğru tarzda ifade etmelidir. Hatta mümkünatı varsa, alınan kararlara savaşçı gücü dahil etmelidir. Ya da bu kararları onlara benimsetmelidir. İçselleşmiş bir kararın pratik sahada uygulanışı kuşkusuz daha güçlü olacaktır.

Komutan savaşçıyla ilişkisinde adaletli olmalıdır. Eksik yanların eleştirisini yaptığı gibi, olumlulukların da hakkını teslim etmelidir. Kişisel antipati ve sempatilere dayalı hareket etmekten itinayla kaçınmalıdır. İlişkilerinde yoldaşlık ölçülerinden şaşmamalıdır. Komutana güven, onun adaletli yaklaşımından beslenir. Bencil, bireyci, kayırmacı yaklaşımlar, komutanın yönetme gücünü zayıflatır gibi, savaşı zafere taşımaz.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, komutan-savaşçı ilişkisinde zafere giden yol tek parçayla sınırlı değildir, birbiriyle bağlantılı birçok parçayı kapsamaktadır. İyi bir komutanlık, ifade ettiğimiz kıstasları hakkıyla yerine getirmekle olanaklıdır. Zaferi mümkün kılan ise, işte bu ilişkiler diyalektiğini doğru kurmaktır.

Berxwedan Bulut

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Erkek Egemenliğine Karşı Mücadelede Cins Bilinçli Kolektif Özne

Öğretilmiş erkek egemenliği, tarih boyunca göreneklerle, geleneklerle, devlet aygıtları ve aile kurumlarıyla günümüze dek aktarılagelmiş. O kadar derinlere işlemiş, o kadar kanıksanmış ki, davranış ve duygularımızla bağını kurabilmek, buna ikna olabilmek için bir zihniyet devrimi, bireysel iç aydınlanma süreci gerekmektedir. Onu değiştirmek ise ancak iyi silahlanılmış uzun bir mücadelenin sonucunda açığa çıkacak başka bir devrimle mümkün.

Hal böyle iken, devrimci değişim/ dönüşümü dışarıdan bir itilimle, kişinin kendinde var olan erkek egemen alışkanlıklara karşı mücadeleyi

kendi dışında görerek, bu mücadeleyi yalnızca kadın yoldaşlara havale ederek kurduğu bir ilişki biçimiyle ve ruhuyla sağlamak ne kadar mümkündür? Partide kadın iradesi merkezli yürütülen erkek egemenliğine karşı mücadeleyle bütünlük içerisinde, bir stratejiye bağlı kolektif özne mücadele yürütülmeksizin, bu sorun karşısında sürekli yerimizde saymaktan öteye geçmenin koşulu var mıdır? Erkek egemenliğine karşı mücadele değil sadece, sorunun öznesi tarafından gereken ilgi ve planlı bir mücadele olmaksızın herhangi bir sorunun çözümü kavuşması mümkün müdür? Kısmi, biçimsel değişikliklerin fazlası bu koşullarda olanaklı olabilir mi?

Bu fikrin alt metni, kadınların bu konuya müdahil olmasından duyulan rahatsızlıktan kaynaklı erkeklerin kendi sorunlarını kendilerinin çözmesini istemek gibi basit bir zihniyet değildir. Dikkat çekilmek istenen şey, kolektif özneleşmektir. Bu meseleyle mücadele konusunda yeterince ilgi göstermeyen partinin erkek yarısının bir kısmının, ekonomiyi, sosyalizmi, felsefeyi, politikayı vs. incelemek, öğrenmek için ayırdığı zaman, emek ve çabayı, bizzat öznesi olduğu bir sorunun çözümü için de ayırması gerektiği fikrini pekiştirmektir. Partinin bu konuda gösterdiği hassasiyetle uyumlu bir davranış içerisine girmek şarttır. Komünist erkeğin öğretilmiş erkek egemenliğinden arınmak için mücadele etmek zorunda olduğu, karşılaştığı sorunları çözmekte partinin kadın iradesinin öğretileri ve yön göstericiliği doğrultusunda kendisini birinci derecede sorumlu görmesi gerektiği, günümüz devrimciliğinin bünyesinde gerici bir "erkek" sorunu bulunduğunu kavraması gerekir.

Bu meseledeki mücadeleyi yalnızca kadınlara havale ederek, "kadınlar beni değiştirsin"e denk gelecek, kendi sorumluluklarının farkında olmayan ve duyarlılık göstermeyen bir yaklaşım bir komüniste yakışmayacak derecede sorumsuzca değil midir? Partinin erkek yarısı kadın cephesindeki tüm pratik görevlerden eşit bir şekilde sorumludur. Kendimize soralım: ne sıklıkla dışarıdan bir etkiyle veya etki olmaksızın davranışlarımızın, düşünce ve yaklaşımlarımızın erkek egemenliğiyle bağını sorguluyoruz ve bunu bir iç mücadele konusu haline dönüştürüyoruz? Karşılaştığımız bu sorunun çözümü için ne kadar zaman ve emek harcıyoruz? Bu, bizim konuya ilgisimizin ve özneleşmemizin bir ölçütü olabilir. Sıklıkla farkına varamadığımız davranışlarımızın eleştirilmesiyle karşılaşmak ve neden eleştirildiğimizi dahi zaman zaman anlamamak ise bu konuya ilgisizliğimizin ve dışarıdanlığımızın bir ölçütü olabilir.

İyi anlaşılması gereken bir konu var burada. Özneleşmekten kast edilen, klasik bir erkek davranışı olan bütün dizginleri ele almak değildir. Doğru özneleşmek partinin kolektif iradesinin işaret ettiği rotaya yüzünü dönmek ve yürüyerek ilerlemektir. Bunun tersi ise sürüklenmek, dirençler göstermek, adeta gösterilen yöne sırtını dönmektir. Bu soyutlanmış ifade, belki ilk bakışta kendimizden uzak ve kendi pratiğimizle pek özdeşleştiremediğimiz bir şekilde görünebilir. Ama bir çok davranışımızı ve tutumumuzu biraz yakından incelediğimizde, soyutlamanın yerini bulduğunu görebiliriz.

YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....YOLDAŞLARDAN.....

Partinin erkek yarısının, 4. kongre sonrası süreçte, her ne kadar gelişme eşitsiz olmuş olsa da, önemli bölümünün öğretilmiş erkek egemenliğine karşı mücadele konusunda komünist kadınların mücadelesiyle, ayaklarını sürüyerek, sürüklenerek, ite kaka ilerlemeye zorlanarak yol kat ettiğini görmek gerekiyor. Bu anlamıyla sancılı geçen sürecin, erkek yoldaşlarda ancak çok ağır bir gelişme süreci açığa çıkardığı ortadadır. Öğretilmiş erkek egemenliğine karşı mücadelede özneleşmek, artık geçmişte kalması gereken, ayak sürüyerek ve sürüklenerek ilerleme durumunu aşmaktır. Bu aşamayı, bir sıçrama aşaması olarak nitelemek isabetli olur. Bu konudaki sorumluluklarının farkına varıp, aslında bu konunun gelinen aşamada komünist birey olmanın temel sorunlarından biri olduğunu anlamak gerekir.

Erkek egemenliğine karşı mücadelede ana darbenin doğrultusu benmerkezci "iktidar" ve "egemenlik" olgusu olmalıdır. Bireyde gerçekleşen "egemenlik" olgusu birçok eril davranışı koşullayan bir olgudur. Birçok eril davranışın altını kazıdığımızda, benmerkezci "egemenlik" ve "iktidar" olgusuyla karşılaşırız. Şakaların yapılış biçimleri ve içerikleri, fikirlerin ifade ediliş biçimleri, bireysel yeteneklerle kurulan ilişkiler, bilgi birikimini paylaşma ve ifade biçimleri, bireylerin güçlü ve zayıf yanlarıyla kurulan ilişkiler, eleştiriyle kurulan ilişkiler gibi sayısız konu ince veya kaba şekillerde üstünlük kurmaya hizmet eden silahlar, taktikler haline dönebilir.

Bu olgu elbette her bireyde kendi özgünlüklerine uygun biçimlere bürünerek açığa çıkar. Dolayısıyla, bu özgünlükleri açığa çıkarmak ve alışkanlıkları yıkmak için mücadele etmek her bir yoldaşın aynı zamanda kendi payına düşen sorumluluktur.

Erkek egemenliğine karşı mücadelede ilk adımlardan biri, mutlaka gerici erkek ittifakına karşı atılmalıdır. Öğretilmiş erkek egemenliğini besleyen en temel kaynaklardan biri gerici erkek ittifakıdır. Gericici erkek egemen ittifakın geniş bir uygulanma alanı vardır. Sıklıkla gerici alışkanlıklara karşı mücadele durumunda açığa çıkar. Bir eleştirinin önemsizleştirilmesi, tiye alınması, verilen bir görevin zayıflatılması gibi çeşitli konularda devreye giren gerici erkek ittifakı, erkek egemenliğine karşı verilen mücadelenin yarattığı devrimci dönüşüm baskısını zayıflatmayı hedefler. Dolayısıyla, bu konuda ilkeli bir tutum takınmak ve bu tür gerici ittifakların bir parçası olmamak, atılması gereken ilk adımdır. Hemen ardından ve ilkinin bağlı bir şekilde gelecek ikinci adım ise gerici erkek egemenliğinin ittifak arayışlarına karşı mücadele içerisinde olmak ve kadın iradesinin yanında saf tutmaktır. Ancak bu koşullar sağlanırsa, gerici erkek egemen alışkanlıkların değişim ve dönüşümünde yol kat etmenin önündeki bir takım engeller kalkmış olur.

Bu, oldukça uzun, karmaşık ve kesintisiz mücadele gerektiren bir konudur. Dolayısıyla, bu konu ekseninde iyi donanmakta, bu işin komünist bireyi inşa etmenin önemli dönemeçlerinden biri olduğunu daima hatırlamakta fayda var. Kolektif kadın iradesinin kadın şafağı olarak adlandırdığı iç aydınlanma düzeyini yakalamak için, kavrayışı güçlendirecek birikimi sağlamak önemli bir yerde duruyor. Öğretilmiş erkek egemenliğine karşı mücadelede cins bilinçli kolektif özneleşme olmaksızın eskiyi tekrar etmekten kurtulmanın koşulu yok.

Devrim Göçer

MLKP/KKÖ
Açıklama
No: 11

Yaşam, Onur Ve Özgürlük İçin 25 Kasım'da Kadına Yönelik Şiddete Karşı İsyan!

Faşist şef Tayyip Erdoğan ve AKP, bir kez daha toplumsal cinsiyet eşitsizliğini, erkek şiddetini, kadın ezilmesini, doğayla, fıtratla kutsuyor! Kadın erkeklerle bir olmaz diyor! Kadına eşit haklar verilemez diyor! Eşitlik değil adalet diyor! Erkeğin adaleti, erkeğin hakkı, erkeğin işi, erkeğin parası, erkeğin mutluluğu, erkeğin iktidarı kadına yeter diyor! Fazlasını isteyen kadınları 100 metreyi erkeklerle aynı hızda koşmaya çağırıyor!

Kadın düşmanı faşist şeflik rejimi, erkek şiddetinin koruyucusu ve kolektif uygulayıcısıdır!

Tecavüzcülere, eşini, kızkardeşini katleden, doğrayan, biçenlere ceza indirimini hak görüyor!

Özsavunma yapan kadınları ağır hapisle yanıtlayarak yenilerini engellemeye çalışıyor!

Kadınlara, işçilere, emekçilere, Kürt halkına özgürlük isteyen kadınları gözaltına alıyor, tecavüz ediyor, öldürüyor!

Çocuklara yönelen cinsel istismarı, tecavüzü yüceltıyor, dünyanın ve bütün cinsel "malların" sahibi erkeğe cinselliğin en insanlıkdışı biçimlerini hak görüyor, fıtrat görüyor!

Ekonomik krizin faturasını emekçilere ve emekçi kadınlara biçiyor! Kadınların ucuz emekgücünü patronları kurtarmaya, emekçi evlerini saracak erkek şiddetine kadınları boyun eğmeye razı etmeye, işini kaybedecek kadınları erkek ve devlet şiddetiyle zapt etmeye hazırlanıyor!

Bir ömür boyu saçını süpürge etmenin bedeli 300 TL nafakaya göz diyor!

Kadın düşmanı işkenceci daiş eliyle, öso ve diğer çeteleriyle halkların devrimci umudu Rojava Kürdistanı'nda kadın kıyımları ve toplu tecavüzler örgütüyor!

Trans kadınların, lgbti+'ların, nefret cinayetleriyle katledilmesine, saldırılara, işkencelere uğramasına çanak tutuyor!

Halkların, işçilerin, emekçilerin politik kadın önderlerini, temsilcilerini zindanlarda esir tutuyor. Onlar şahsında kadınların siyasi temsiliyet hakkını gasp ediyor!

Faşist şeflik düzeni, kadın düşmanı, emekçi düşmanı, Kürt düşmanı, Alevi düşmanı, insanlık düşmanıdır! Faşist şeflik düzeni erkekliğin sınırsız saltanatıdır!

Faşist şeflik rejimine dur de, ayağa kalk, isyana dur!

25 Kasım'da devlet eliyle yürütülen, desteklenen ve aklanan, koca, baba ve sevgiliden sokaktaki erkeğe, kadına yönelik erkek şiddetine karşı sokağa çık!

Yemekten çocuk bakımına, temizlikten cinselliğe ev içinde harcadığın sınırsız yoğun emeğin, ağır çalışmanın yok sayılıp aşağılanmasına, şiddetin gerekçesi olmasına dur de!

Yaşamının dört duvar arasında geçmesine, erkeğin uzantısı, parçası, eşyası olmaya, hayatın, bedeninin, gelirin, hatta ömrünü adadığın çocukların üzerine söz söyleme hakkının olmamasına, işkence ve dayagı göze alarak fikir söyleyip itiraz etmeye dur de!

Hakaret ve küfürlerle onurunun ayaklar altına alınmasına dur de!

Patron tacizi, tecavüzü koşullarında çalışmaya, işyerinde cinsel, fiziksel, psikolojik şiddete dur de!

Evlenmek için, boşanmak için, eğitim ve çalışma hakkı için ölümü göze almak zorunda kalmaya dur de!

Kürdistan'da sömürgeci işgalci savaşlarla kadınların köleleştirilmesine, cinsel ve fiziksel işkencelere, kadın katliamlarına dur de!

Kadın cinayetlerine, nefret cinayetlerine, cinsel saldırılara, fiziksel şiddete, psikolojik şiddet ve baskıya, ekonomik şiddete dur de!

25 Kasım, dünya kadınlarının fiziksel, cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddete karşı ortak mücadele günüdür.

25 Kasım, kadınların onur ve yaşam isyanıdır.

Erkek egemen sermaye düzeninden hesap sorma, kadın dayanışmasını, birleşik kadın mücadelesini yükseltme günüdür.

Evde, işyerinde ve yaşamın her alanında işleri durdurarak, sokakları zapt ederek, kadınların emeğini ve özlemlerini bayraklaştıran dünya kadınlarının büyüyen seline katıl!

Kadın Katliamlarını Durduracağız!

Kadın Özsavunmasını Büyüteceğiz!

Kadın Düşmanı Faşist Şeflik Rejimini Yeneceğiz!

Erkek Egemen Kapitalizme Karşı Kadın İsyanını Büyüteceğiz!

Yaşasın Kadın Devrimi!

25 Kasım 2018

MLKP Kadın Önderliği

MLKP/KKÖ
Açıklama
No: 2019/1

8 Mart'ta Greve, Sokağa, İsyanı!

İşçi, emekçi, ezilen dünya kadınlarının uluslararası mücadele günü 8 Mart yaklaşıyor. Biz kadınlar, hayatı durdurarak, evde, sokakta, atölyede, fabrikada, yaşamın, aşkın, sevginin, insanlığın üretildiği her yerde “vardık, varız, varolacağız” demeye hazırlanıyoruz.

Yalnız değiliz, kimsesiz değiliz. Dünyayı saran kadın grevi yangını, kadın isyanı, kadın dayanışması, umudumuzu ve mücadelemizi güçlendiriyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların mücadelelerinin içinde ve önünde dövüşüyoruz, onlarla büyüyüyoruz. Dünyanın bütün sokaklarında, bütün evlerinde, milyonlarca atölye, fabrika ve işletmede üretmeye devam ediyoruz. Yaşamı emeğimizle, bedenimizle, aklımızla ve duygularımızla çoğaltıyor ve güzelleştiriyoruz.

Büyüyüp serpilen çocuklarda, toprağa ekilen tohumda, makinede, petrolde, kumaşta, ekmekte bizim alınterimiz var. Sakınmasız fedakarlıkta, sınırsız sevgide, yürekle birleşen akılda, çocukça merakta, nakış nakış güzellikte, bütün insanlık değerlerinin büyütülüp yüceltilmesinde, bizim emeğimiz var. Dünyanın bütün özgürlük mücadelelerinde kanımızı döküyor, canımızı veriyoruz.

Vardık, varız, varolacağız! Hem de yaşamın her alanında, her zerresinde, görünen ve görünmeyen, bilinen ve bilinmeyen payımız, katılımımızla varız. İşte bu yüzden, biz durursak hayat da durur. Bu 8 Mart'ta, kadınların yaşamdaki varlığını göstermek, haklarına ve hayatlarına, emeğine ve bedenine, ürettiklerine ve yarattıklarına sahip çıkmak için, kadın grevine yürüyoruz.

Mücadelemiz 8 Mart'ta başlamayacak, 8 Mart'ta da bitmeyecek. Erkek egemenliğine ve onun en azılı sözcüsü faşist şeflik rejimine karşı savaşmayı büyük bir cesaretle ve ısrarla sürdüreceğiz.

Biz kadınlar, Flormar işçileri olup, ekonomik krizin faturasını işçilere, emekçilere ödetmeye, kaymağını patronlara, sömürücülere yedirmeye çalışanlara meydan okuyor, krizin ağır sonuçlarına karşı mücadelenin en önünde yürüyoruz.

Leyla Güven olup, erkek egemen faşist şeflik rejiminin büyütme çalıştığı korku ve boyun eğme ortamına meydan okuyor, tecridin kaldırılması mücadelesinin en önünde yürüyoruz.

Kadriye Moroğlu Lisesi öğrencileri olup, tacizcileri liselerden kovmak için isyanı büyütüyor,

cinsiyetçi eğitime karşı sokaklara çıkıyor, gençlik mücadelesinin öncüleri oluyoruz.

Mahallelerde ekmeğin, domatesin, sütün ve yoksul evlerimizin bütün ihtiyaçlarının tırmanan fiyatlarına karşı, kadın sesi ve rengiyle, oy istemeye gelmiş AKP'li faşistleri kovalıyoruz.

Belediye seçimlerinde, kayyumları Kürdistan'dan defetmeye hazırlanıyoruz.

Cinsel istismar yasasına, tecavüzün meşrulaştırılmasına, öz savunma eylemlerimizin ağır hapisle yanıtlanmasına, kadın katillerinin aklanmasına, kadın siyasi önderlerin tutsak edilmesine, devrimci kadınların katledilmesine karşı, dört bir yanda kadınların birleşik mücadelesini yükseltiyoruz.

Erkek egemen faşist şeflik rejimi, kadınların mücadelesinden, gücünden, birliğinden korkuyor. Arzuladığı, sinmiş, boyun eğmiş toplumu, kadının köleliği üzerine kurmak, biat eden nesilleri bu köle kadınlara yetiştirmek istiyor. "Toplumsal cinsiyet eşitliği" sözünü her yerden silmeye, kazımaya çalışıyor. Kadını, erkekten farklı olduğuna, okullarda, sinemalarda, dansta, fabrikada, hayatta yerinin olmadığına ikna etmeye çalışıyor. "Eşitlik" değil "adalet" diye demagoji yapıyor. Erkek adaletini, tecavüzcülere ve kadın katillerine verdikleri ödül gibi cezalardan tanıyoruz. Bunlar, Özgecan'ın katillerinin temsilcileri. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Tutum Belgesi'nden başlayarak Özgecan isyanının bütün kazanımlarını kadınların ve tüm işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin bilincinden ve yüreğinden silmeye çalışmaları bundandır. Kadınlar Özgecan'ı, onlarsa katillerini yaşatmaya çalışıyorlar. Varsın, "itaat et, rahat et" sözleriyle, köleliği yüceltsinler, kadını insan saymayan tutumlarıyla, insanlıktan çıkmışlıklarını gözler önüne sersinler.

Daha bir kaç hafta önce, Merve Demiral'ı taciz eden polisleri "kahraman", tacize uğrayan Demiral'ı "taciz edilmesi vacip" kadın ilan eden, tecavüzcü polisleri serbest bırakan burjuva zihniyete ve erkek yargıya; evde, sokakta, atölyede, fabrikada, kadına yönelik şiddeti, cinayeti, tacizi, tecavüzü tırmandırmaya devam eden erkek egemenliğine, ekonomik ve mali krizin en ağır yükünün çifte sömürü altındaki emekçi kadınlara ödetilmeye çalışılmasına, topuklu ayakkabı giyilmesini yasaklayan okul müdürlerine; Ayasofya'da dans edilmesini yasaklayan mahkemelere, yüksek sesle gülmeyi, bağıra bağıra ağlamayı edepsizlik sayan cahil, çapsız, cinsiyetçi profesörlere, atölyede tacize uğrayan işçi kadınlara "böyle şeyler her yerde oluyor, boşverin", eşinden şiddet gören kadına "eşler arasında olur böyle şeyler" diyen, gözaltına aldığı kadınlara "böyle şeyler" yapan polisleri, erkek egemen rejimin bu insanlıktan çıkmış güçlerine karşı Evlerde, sokaklarda, okullarda, fabrikalarda ve atölyelerde grev ve isyan bayrağını dalgalandıracağız. Sınıfsız, sınırsız, cinsiyetsiz toplum için, sosyalizm için, kadın devrimi ve kadın özgürlüğü için savaşımlarımızı, bu 8 Mart'ta daha da yükselteceğiz.

Biz kadınlar vardık, varız, varolacağız. Hayatın her alanında varlığımız, emeğimiz, aklımız, isteklerimiz, özlemlerimiz, renklerimiz ve güzelliğimizle varız. Biz durursak yaşam durur. Her gün yaşamak ve yaşatmak için, 8 Mart'ta yaşamı durduracağız!

8 Mart Kadın Grevine Katılalım! Bu onuru kuşanalım. Özgür bir dünya mücadelesinde kadın öncülüğünü güçlendirelim.

Yaşasın 8 Mart! Bijî 8 Adar!

Kadınlar, MLKP'ye, Komünist Kadın Örgütü'ne!

Yaşasın Kadın Devrimi! Yaşasın Sosyalizm!

2 Mart 2019

MLKP Kadın Önderliği

Açıklama
Yıl: 2019
No: 1

Faşist Sömürgecilere Öfkemizi Newroz Ateşine Çevirelim!

Özgürlük mücadelesinin çıldırttığı sömürgeciler, Kürdistan'ı teslim almak için tüm güç ve imkanlarıyla saldırıyorlar.

Rojava devrimini ezmek, Kuzey Kürdistan'ı soykırımcı katliam ve hapishane makinasıyla teslim almak, Irak'ın sömürgeci boyunduruğu koşullarında, Güney yönetimini işbirlikçi bir çizgide tutmak ve Türk burjuva devletine askeri üsler, ticari ayrıcalıklar sağlamak, Doğu Kürdistan'da İran burjuva molla devletinin sömürgeci boyunduruğunu korumak için askeri, teknik, mali, diplomatik tüm imkanlarını seferber ediyorlar.

Tek tek konularda çıkar çatışmalarıyla bağlı sürtünmelere ve saflaşmalara karşın, emperyalist dünya, bölge sömürgecileriyle birliktedir. Kürt ulusunun özgürlüğüne ve Kürdistan'ın birleşme hakkına düşmanlık, emperyalistlerle bölge sömürgecilerinin ortak tavrıdır. Medya Savunma Alanları'nın Temmuz 2015'ten günümüze kesintisiz hava bombardımanı altında tutulması, Efrîn işgali, Şengal'e hava saldırıları, ABD'nin, Rusya'nın, İngiltere, Almanya ve Fransa'nın onayını taşıyor. Türk burjuva devletinin Kuzey Kürdistan'da soykırımcı bir zihniyetle yürüttüğü sömürgeci savaş bu devletlerin değişik tipte desteklerine dayanıyor. İmralı tecrit sistemi ve PKK'nin düşman ilan edilmesi aynı suç ortaklığı içinde oluşuyor.

Bölgenin sömürgeci devletleri, yalnızca Kürt halkının ulusal özgürlüğünün değil, Türk, Arap, Fars, Azeri, Keldani, Asuri, Ermeni, Türkmen halklarının özgürlüğünün, ulusal eşitlik temelinde kardeşçe, yoldaşça işbirliğinin ve dayanışmasının da düşmanıdır. Türkiye'de, İran'da, Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de işçilerin, yoksulların, ezilenlerin çektiği acılar ortaktır. Bırakalım sömürgeci politikalara suç ortaklığını, Kürt halkının mücadelesine kayıtsızlık bile, egemenleri güçlendirecek, yoksulların ve ezilenlerin acılarının misliyle çoğalmasına yol açacaktır.

Kürt Halkımız!

Kader belirleyici bir savaşın ortasında kutlanacak olan Newroz'da, Kürdistan'ın tüm parçalarında ve başta Avrupa olmak üzere, yerkürenin yaşadığımız her köşesinde güçlü Newroz ateşleri tutuşturalım. Bakur'da, Rojhilat'da ve Başûr'da özgürlük bayrağını yükseltelim. Rojava devriminin DAIŞ'e karşı zaferini, Şêladizê halkının sömürgeci Türk burjuva devletine isyanını meydanlarda kutlayalım. İmralı tecridini kırmak için bedenini açlığa yatıranların kararlılığını kiteselleştirelim. Faşist sömürgecilere ve emperyalist güçlere, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinin kararlılığını, şiddetini ve durdurulamayacağını gösterelim. Demirci Kawa'nın meşalesinin asla sönmeyeceğini, sömürgeciliğin, faşizmin, ırkçılığın mutlaka, ama mutlaka yenilgiye uğratılacağını haykıralım.

Türk, Arap, Fars, Azeri, Keldani, Süryani, Ermeni, Türkmen Halklarımız!

Kürt halkımızın onur ve özgürlük bayrağını yükselteceği Newroz kutlamalarına katılalım. Kürdistan dışında kalan ve Kürt halkımızın yaşamadığı kentlerde Newroz kutlamaları örgütleyelim. Avrupa'da ve dünyanın değişik köşelerinde birleşik, coşkulu Newroz'lar için emek harcayalım. Newroz'u, Kürdistan, Türkiye, İran, Irak, Suriye ve Filistin emekçilerinin, yoksullarının, ezilenlerinin, özgürlük için, toplumsal ve ulusal eşitlik için birlik, dayanışma ve mücadele gününe dönüştürelim. İmralı'daki ağır tecrit cenderesine ve hapishanelerdeki tecrit terörüne karşı sesimizi yükseltelim. Sömürüye, zulme, insanın insana kulluğuna, yoksuluğa, adaletsizliğe karşı yürütülen bu büyük kavgada zafer gününü yakınlaştıralım.

Newroz Pîroz Be!

Kahrolsun Faşist Sömürgecilik! Kahrolsun Emperyalizm!

Yaşasın Halkların Ulusal Eşitliği, Kardeşliği Ve Dayanışması!

Bijî Newroz Bijî Azadî! Yaşasın Newroz Yaşasın Sosyalizm!

13 Mart 2019

MLKP Merkez Komitesi

Açıklama Yıl: 2019 No: 4	Yaşasın Direniş Yaşasın Zafer!
	Faşist şef ve halk düşmanı katiller rejimi, dört yıl önce, İmralı hapishanesine “girilmez-çıkılmaz” tabelası asıldığını, o tabelanın bir daha da sökülmeceğini ilan etmişti. Bunu, ulusal demokratik hareketin önderinin diri diri mezara gömüldüğü biçiminde propaganda ettiler. Ulusal demokratik haklar uğruna kararlı savaşımı sürdürerek, PKK'nın, kendilerini buna mecbur ettiği demagojisi eşliğinde faşist psikolojik savaş yürüttüler. Leyla Güven öncülüğünde başlayıp gelişen süresiz açlık grevi direnişi ve ölüm orucu saldırısı, faşist şeflik rejimine o tabelayı sökmek, o mezar kapağını çöpe atmak, Adalet Bakanlığı koltuğunda oturan suçluyu “avukat görüş yasağı kalkmıştır” açıklaması yapmak, Öcalan'ın el yazısına dayalı mesajın İmralı'dan çıkışını kabul etmek zorunda bıraktı. Yasaklanmış sokaklar fiili meşru mücadeleyle yeniden zaptedildi. Diktatörün ve faşist şeflik rejiminin alt edilmezliği aldanışına ve korku duvarlarına güçlü bir darbe vuruldu. Bedel kapılarından geçmeye cüret edenlerin eninde sonunda kazanacağı bir kez daha görüldü. Bu politik ve ideolojik zafer, işçilere, kadınlara, gençlere, tüm ezilenlere kutlu olsun! Sekiz ölümsüz yoldaş başta olmak üzere, zaferin mimarları olan, aralarında onbir komünistin de bulunduğu zindanlardaki ve dünyanın değişik köşelerindeki süresiz açlık grevi direnişçilerine, ölüm orucu saldırısını başlatan özgür tutsaklara, beyaz başörtülü analara şan olsun! Bu büyük mücadelenin başarısı için, Türkiye, Kürdistan ve Avrupa sokaklarında ter döken emekçilere, kadınlara, gençlere şan olsun! Faşizmin, hapishanelerdeki sürgün ve tecrit saldırısı tümüyle yenilgiye uğratılana değin, sokaklardaki ve zindanlardaki mücadele daima gündemde olacak, komünist tutsaklar ve partimiz, bu konuda devrimci sorumluluklarını yerine getirmeyi sürdürecektir. 26 Mayıs 2019 MLKP Merkez Komitesi
Açıklama Yıl: 2019 No: 4	Taylan Kutlar ve Hıdır Çallı Yoldaşlar Partimizin Savaşım Kararlılığının Ve Feda Ruhunun Bayrakları Olarak Ölümsüzleştiler! Anıları Ve İdealleri Gücümüz, Kılavuzumuz Ve Andımızdır!
	Partimizin üyesi ve FESK-Kürdistan Kır Birliği komutanı Taylan Kutlar ve partimizin üyesi ve FESK-Kürdistan Kır Birliğimizin gerillası Hıdır Çallı yoldaşlar, faşist inkarcı sömürgeciliğin hava saldırısı sonucu, 10 Temmuz 2019'da, HPG'den üç yoldaşla birlikte, Dersim dağlarında şehit düştüler. Halklarımızın savaş alanlarında Seydo Azad olarak tanıdığı, parti adı olarak Adil Yıldırım'ı seçen, Taylan Kutlar yoldaş, bir emekçi köylü ailesinin çocuğu olarak Malatya'nın Arguvan ilçesi Kurutaş köyünde selamladı dünyayı. Nisan 1996'dan itibaren komünist öncünün saflarında savaşım yürüttü. 16 yaşında başlattığı bu yürüyüşü, 23 yıl kesintisiz tarzda sürdürdü. Devrimin, partinin ihtiyacı neredeyse Taylan yoldaş oradaydı. 1996-97'de liseli gençlik içinde, 1997-98'de işçi kitle basınında, 1998-99'da Bağcılar'da semt çalışmasında omuzladı devrimci görevlerini. 1999-2000'de Bağcılar, Bahçelievler, Esenler ve Güngören alanında milis faaliyeti yürüttü. 2000 Eylül'ünde tutsak düştü. On yıl hapishanede sürdürdü devrimciliğini. Partimizin zindanları birer direniş merkezine, birer devrim okuluna dönüştürme çizgisinde hareket etti. Marksist leninist klasikleri inceledi, tarih ve felsefe çalıştı. Yoldaşlarıyla birlikte, klasikleri ve parti basınına bir eğitim aracı olarak etkin biçimde değerlendirdi. Hapishaneden çıktığında, komünist öncünün kararları doğrultusunda hareket etmekte tereddütsüzdü. 2011'de Hüseyin Demircioğlu Akademisinde Yeliz Erbay ve Hüseyin Akçiçek yoldaşların öğrencisi oldu. Partimizin Rojava'ya giden ilk müfrezesi içinde yer aldı. Rojava'nın değişik cephelerinde savaşım yürüttü. Kobanê'nin çağrısına cevap olmak, partili güçlerin komutanlığını yürütmek için Ekim 2014'te Sibel Bulut yoldaşla birlikte Kobanê'ye geçti. Kobanê'de işkenceci, faşist,

kadın düşmanı katiller sürüsü daiş'in korkulu rüyasıydı. Daiş, yayınlarında onu hedef gösterdi, başına büyük para ödülü konduğunu ilan etti. Kobanê'nin özgürleşmesinin ardından savaşın sürdüğü alanlara geçti. YPG içinde, sınır boylarında ağır silahlar komutanı olarak savaşıma ve güçlere komutanlık etti.

21 Mart 2015'te, parti önderliğine yazdığı mektupta, *"bundan sonraki mücadelemi Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da sürdürmek, hem dağda aldığım eğitimi, hem de Rojava'da edindiğim deneyimi pratikte hayata geçirmek istiyorum"* diyordu.

Kimi silahlar konusundaki uzmanlığı ve özel yetenekleri nedeniyle, sahadaki birleşik mücadeleye katkı hedefiyle Kürdistan Kır Birliği'nde görevlendirildi. Ağustos 2016'da Dersim dağlarındaydı. FESK-Kürdistan Kır Birliği'nin başında Hüseyin Akçicek yoldaşın bulunduğu komutanlıkta yer aldı. İrfan Gerçek yoldaşın ölümsüzlüğünden sonra, şehit düştüğü güne değin FESK-KKB'nin komutanı olarak birliğe önderlik etti.

Halklarımızın savaş alanlarında Pirdoğan Kızılbaş olarak tanıdığı, parti adı olarak Özkan Aslan'ı seçen Hıdır Çallı yoldaş, 14 Ağustos 1983'te Dersim'de doğdu.

2005'te İstanbul'da Gazi mahallesinde başladığı partili yaşamını 10 Temmuz 2019'da Dersim'de sonsuzlaştırdı. Milis faaliyeti yürüttüğü yılların ardından komünist öncünün çağrısıyla Kobanê'ye koşan öncü yoldaşlar arasında yer aldı. Ekim 2014'te başlayan Rojava sürecini, Kobanê'nin özgürleştirilmesinin ardından, Cizir'de sürdürdü. Değişik cephelerde savaştı. Aynı yıllarda Güney Kürdistan'da, Şengal'de devrimci görevler omuzladı.

Görev aldığı tüm cephelerde kabına sığmaz, cüretli bir gerilla olarak savaştı. 17 Nisan 2014'te partisine yaptığı başvuruda, *"süreç beni derinden etkiliyor... Faşist diktatörlüğün halklarımıza ve özel olarak da mazlum Kürt halkımıza yaptıklarına yanıt olmak istiyorum. Kahraman şehitlerimizin hesabını sormak istiyorum. Bu amaçla kendimi düşmanın beyinde patlatmak istiyorum. Bana bu görevin verilmesini ısrarla istiyorum. Tüm parti ve devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyorum. Partimi ve yoldaşlarımı selamlıyorum"* diyen Özkan Aslan yoldaş, Dersim'de konumlanan FESK-KKB'ye gönüllü oldu. Ağustos 2016'da Dersim dağlarındaydı. Mart 2017'de yazdığı kişisel gelişim raporunda, *"Dersim'e ulaştığımda Baran ve Devrim ve sonrasında Arjin'in şehadeti düşmana karşı kinimi daha çok büyüttü. Kendimi geliştirme ve daha güçlü ve kararlı durmayı öğretti", "Baranlaşıp Devrimleşip, Arjinleşmek sözüm"dür"* diyor ve 3 aylık kış kampındaki eğitimlerin büyük katkısını vurguladıktan sonra, *"bir devrimcinin kendi duygularını nasıl yönetmesi gerektiğini anladım ve öğrendim", "eskiden kapalı bir alanda 24 saat kalamazdım ama bugün anladım ki aylarca kalabilirim"* diyordu.

Dersim pratiğinde, cüretli, düşman kuşatmaları karşısında metaneti ve savaşkanlığı yüksek bir komünist gerilla olarak öne çıktı. Küçük büyük, önemli önemsiz demeden gerillanın omuzlaması gereken tüm görevleri başarıyla yerine getirdi.

Adil ve Özkan yoldaşlar, faşist inkarcı sömürgeciliğin 13 Aralık'ta 2018'de, komünist gerillanın kış dönemi üssünü hedefleyen saldırısını 9 gün süren destansı bir direnişle püskürtülmesinde, FESK-Kürdistan Kır Birliği'nin aşılabilir barikatları, geçit vermez dağları oldular. Cüretlerini, ölümsüzlerimize bağlılıklarını, feda ruhlarını ve devrimci inançlarının berraklığını en elverişsiz koşullarda bir kez daha ortaya koydular, bir kez daha yenilmez bir silaha dönüştürdüler.

Partimiz, Adil Yıldırım ve Özkan Aslan yoldaşların en zor koşullarda, yığınlığın, umutsuzluğun, bireysel kaygı ve korkulara teslim olmanın yaygınlaştığı bir dönemde, cesaret ve onurla yükselttikleri özgürlük, adalet, halklara eşitlik ve sosyalizm bayrağını yüksekte tutmaya devam edecek, faşist politik islamcı şeflik rejimine karşı, devrimin feda bölüğü olma iradesini ve eylemini güçlendirmeyi sürdürecektir. Taylanların Hıdırların partisi olarak, ölümsüzlere bağlılığı, komünist öncünün en parlak niteliği haline dönüştürmekten bir an bile vazgeçmeyecektir.

Savaş uçaklarıyla gece gündüz dağlara bomba yağdıran, silah avantajlarına dayanarak katliamlar yapan, kentlerde işkence, kaçırma, gözaltı ve tutuklama terörü estiren, katliama girişen faşist politik islamcı şeflik rejiminin tüm yöneticileri ve tüm militarist güçleri bilsinler ki, partimiz, işledikleri suçların hesabını sormak hedefine sınırsız bağlı kalacak, işçilerin ve ezilenlerin adalet çılgınlığını, yoldaşlarımızın ve devrimci yoldaşlarımızın hesabının sorulması görevini mutlaka yerine getirecektir.

Taylan ve Hıdır Yoldaşlar Ölümsüzdür!

Şan Olsun FESK'e! Şan Olsun FESK-Kürdistan Kır Birliği'ne!

Tek Yol Devrim Yaşasın Sosyalizm!

Devrimin Zaferi İçin Yaşasın MLKP!

19 Temmuz 2019

MLKP Merkez Komitesi